

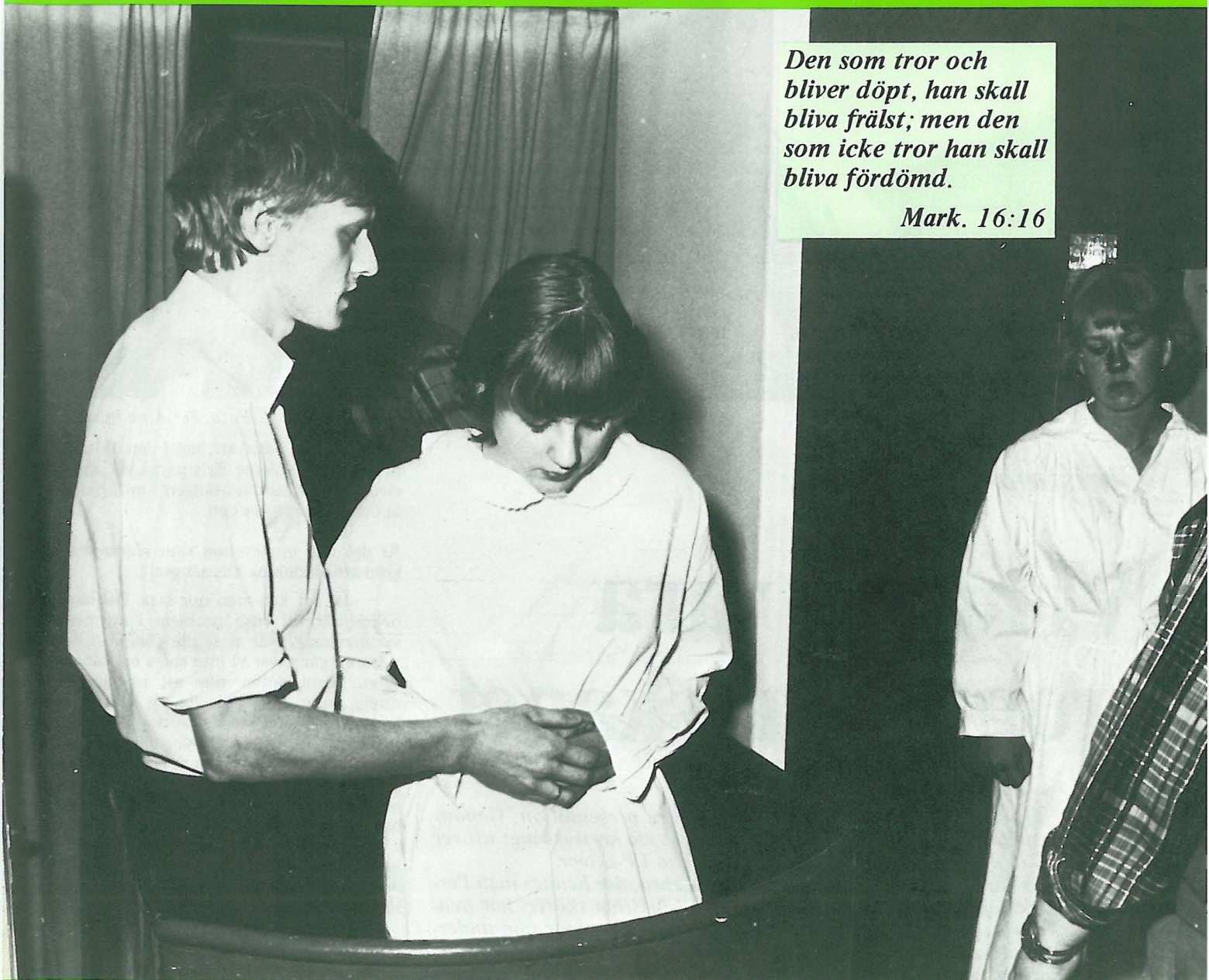
Midnattsropet

Nr 1-2 • Årg. 20 • Pris 3:50

Maranata • Du vår Herre kom!

*Den som tror och
bliver döpt, han skall
bliva frälst; men den
som icke tror han skall
bliva fördömd.*

Mark. 16:16

Dopförrättning i Mörlunda Hotell.

Foto: Hans Brynte

Skolkonferensen avslutades med bibliskt dop

Stort reportage i detta nummer

Foto: Per Arne Imsen

Christina Imsen:

Vi måste vara trogna budskapet

Christina Imsen behöver knappast någon närmare presentation. Genom sina skivinspelningar och sin sång är hon känd i vida kretsar långt utöver vårt land. Vid det här laget har det hunnit bli flera LP-skivor.

Idag lever Christina i storfamiljen utanför Örebro, där hennes man Per-Arne är föreståndare. Förutom sitt hem, som Christina sköter, har hennes mycket viktiga uppgift varit att hjälpa igång de mammor som undervisar sina egna barn själva.

Genom sina praktiska uppgifter har Christina fått en mycket klarare syn på sin egen situation. I den här intervjun, som Radio Maranata ursprungligen gjort, ger hon uttryck för mycket raka åsikter i flera väsentliga frågor.

Sångens Pilgrimens längtan här intill, har Christina Imsen författat. Hon har skrivit både text och musik. Den kom till mycket tidigt i hennes liv.

— Den skrev jag när jag var i fjorton-

års-åldern.

Vad är det som gör att en ung flicka i den åldern skriver en sådan sång. Den handlar mycket om ensamhet.

— Jag kan säga att just i den åldern fick jag möta Jesus Kristus på ett speciellt sätt. Då föddes sången i mitt hjärta och jag skrev ner den.

Är det den upplevelsen som sedermera kom att bestämma ditt sångval?

— Ja, det kan man nog säga. Det har också lett till vissa problem i ett par sammanhang. När vi skulle göra en LP-skiva en gång, var vi inte eniga om sångvalet. Producenten ville att jag skulle sjunga andra sånger än de jag önskade. Likadant var det vid det första TV-programmet som jag gjorde. Jag ville sjunga en sång som hette "Vem är Jesus," men jag märkte att det mötte motstånd och jag var faktiskt väldigt ledsen för det. Jag hade ju fått den här elden liksom tänd i mitt hjärta och jag upplevde att den här sången skilde sig från de andra sångerna. De andra upplevde kanske att den sången var lite för skarp.

Menar du att själva väckelsesången är impopulär?

— Ja, det är den om man ser till utbudet av den andliga musiken. Jag har valt en annan sorts sång.

Vad menar du är det viktigaste för en sångerska eller sångare då?

— Det är den förankring som sångerna har i Guds ord. De skall ha ett genuint evangeliskt innehåll och vara kristus-

centererade. För min del upplevde jag detta villkor på det sättet att jag förstod att jag var tvungen att bryta med den inspelning som jag tänkte göra.

Menar du att de var rädda för att släppa fram sånger som handlade bara om Jesus?

— Det är väl, som det står i bibeln, att talet om korset är en dårskap för människorna. Tar man budskapet på allvar, får man uppleva motstånd. Det är ju inget populärt budskap.

☐ Sjunger ofta om korset

Då du sjunger blir det ofta om korset. Du sjunger ofta om omvändelse och om himlen. Menar du att detta är för tungt för moderna människor?

— Jag vet inte vad man skall säga om det, men jag tycker att det budskap vi fått är det vår skyldighet att förmedla. Det är bara detta budskap som leder till livet. Det är, som Jesus säger, ett salt som svider. Vi måste vara trogna Jesus Kristus och hans ord, så att vi inte avfaller från det, när det gäller att nå människorna.

När det gäller sångvalet, finns en annan fråga. Tror du att det finns ekonomiska intressen som bestämmer valet för många artister, också ibland de kristna sångarna?

— Ja, man blir väldigt tveksam när man hör att det mest primära budskapet inte kommer ut, därför att människorna inte kan acceptera eller tycka om det. Därför är det väl ganska troligt att det kan vara mycket sådant som ligger bakom.

Om man då skall popularisera sången, vad skall den innehålla för budskap och vad skall bestämma själva tondräkten?

— Det är väldigt sällan man hör den enkla frälsningsvägen i en sång. Det är ett förtygligande på något sätt. Jag efterlyser verkligen sann evangelisk text i sångutbudet.

Du talar väldigt mycket om frälsning, om korset och nödvändigheten av att ha en tro förankrad i bibeln. Är det detta som byggt upp din tillvaro?

— Ja, jag är så tacksam varje dag för att jag fått möta Jesus till frälsning. Jag förstår hur viktigt det är för människan i hennes situation att möta Gud. Jag vill verkligen förmedla det som befriat mig själv.

☐ Skolundervisning i familjen

Du är nu mor till fyra barn och är gift med en evangelist som är oavlönad. Din tillvaro är ganska anspråkslös och mödosam. Hur upplever du det?

Pilgrimens längtan

Text och musik:
Christina Imsen

1. Jag vandrar som en pilgrim här,
i ett okänt land, i en okänd värld.
Jag vandrar stundom ensam
på min väg.

Men himlen är det mål jag har,
dit står min längtan varje dag.
Till staden där var tår är torkad av.

2. Jag äger glädje underbar,
jag mången gång fått bönesvar.
Jag funnit livets mening och dess mål.
Hans ord är lyktan för min fot,
Han älskar mig, Han tar mig mot,
Av nåd jag är Hans barn Han är
min far.

3. Du pilgrim som längtar här,
ifrån jordens natt, från nöd, besvär,
lyft blicken, snart din konung
kallar dig.
Till bröllop i en övre sal,
till frihet ifrån nöd och kval.
Du har nått ditt mål, din längtan
har fått svar.

— Jag skulle vilja säga, att det finns ju en väg som bibeln talar om, förnöjsamhetens väg, som är fylld av välsignelse. Jag kan säga att det inte fattats oss någonting. Jag har fått vad jag behövt till våra små barn. Vi har bara praktiserat bibelordet: bed och arbeta!

Du är lärarinna. Har du haft någon användning för din utbildning nu, då du är mor till fyra barn och dessutom flyttat in i en storfamilj?

— Ja, i storfamiljen har vi ju den s k hemundervisningen, som innebär att föräldrarna själv tar ansvar för barnens fostran, intellektuellt, socialt och emotionellt. Där har jag fått vara med och hjälpa vissa föräldrar igång.

Du har tydligen tagit många omvälvande steg. Varför flytta in i en storfamilj?

— Storfamiljen är egentligen ingen ny gemenskapsform. Det står i Apg 2 att de som kom till tro, höll sig tillsammans och hade allting gemensamt. Storfamiljen är en gemenskap där alla får leva in-

te bara för sig själv utan för varandra. I storfamiljen får också familjelivet en ny chans. Barnen trivs utmärkt eftersom de där får de rätta relationerna både till äldre och till yngre människor.

☐ Bibelns familjeideal

Du menar att kärnfamiljen rehabiliterats. På vad sätt då? Din man är borta mycket. Blir du ensam med barnen, eller hjälper han till hemma?

— Jag kan väl säga att jag upplever att han har omsorg om oss även om han inte är hemma. Jag har ju också syskon omkring mig dagligen. Jag tycker inte att det är riktigt att han skall gå hemma och göra de sysslor som jag upplever som naturligast för mig som kvinna. Det står så här i bibeln att en kvinna — det är Paulus som säger det — skall väl förestå sitt hus. Varje kvinna vet väl vad de dagliga sysslorna i hemmet innebär. För mig är det naturligt att även i de här frågorna försöka leva efter bibelns ideal även om jag vet att de inte är moderna precis. Bibeln har ett familjeideal. Förutsättningen för att familjen skall fungera är att man böjer sig under lagarna i bibeln.

Du har varit van att åka ut väldigt fritt, engagerad som sångartist. Hur känns det att plötsligt hamna i en sådan här miljö, bunden av fyra småbarn hemma?

— Skall jag vara ärlig så har det naturligtvis varit väldigt jobbigt i och med att barnen varit väldigt små och kommit ganska tätt. Men jag har upplevt det som en fostran och har tagit det positivt. I och med att barnen upptar hela ens tid får man mindre tid över för sig själv. Det tycker jag är viktigt. Den väg som Jesus visar är ju att vi skall försöka komma bort från oss själva så mycket som möjligt.

Skulle du som mor till fyra barn kunna tänka dig att sända dem till ett barndaghem och själv gå ut i förvärvslivet för att arbeta med det som du egentligen har utbildat dig för?

— Nej, det är faktiskt helt otänkbart för mig just nu, därför att jag tycker att relationerna mellan föräldrar och barn är så pass viktiga under uppfostringstiden att de till varje pris måste bevaras. Är det på det viset att man tvingas ändra sin livsstil för att kunna följa sina ideal, måste man vara beredd att göra det. Man måste som förälder kanske radikalt sänka sin standard. Det är så mycket viktigare att de mänskliga relationerna får bli ostörda, att barnen får ett hem och en mamma hemma. Jag tror att de här åren har varit nödvändiga för mig. Jag har inte slutat sjunga. Jag och mina små flickor har gått här hemma och övat. Om några år är vi fem stycken som kan sjunga.

forts. på sid 19

Arne Imsen

Mot en ny församlingsordning

Tal på Mörlunda Hotell, 6 jan. 1980

Vi lever i en föränderlig värld. Politiker-na har lärt oss att det gäller att satsa på nya och djärva mål. Nya riktlinjer dras upp och allting omprövas.

Hur är det då bland de kristna? Jag har ibland en känsla av att kristna människor är rakt motsträvande eller helt stockkonservativa. De tycks inbilla sig att ifråga om t ex mission och evangelisation, är alla former redan en gång givna. Varje generation väckelsekristna, som brutit upp, måste därför i varje tid ständigt försvara sig och diskutera former mer än innehåll, och metod mer än motiv.

Vi har således begåvats med en mängd schabloner såsom t ex 30-tals-schabloner och 40-talsschabloner, kampanjschabloner och missionsförbundsschabloner, som alla måste slås sönder. Så har vi också fått något som skulle kunna kallas för maranataschabloner. Det finns maranatavänner som är fixerade vid 60-talet och längtar tillbaka till vad de kallar för frigörelse utan att riktigt veta vad väckelsens yttringar på 60-talet egentligen var ett uttryck för. De förstår nämligen inte det profetiska skeendet.

Idag måste vi betona ståndaktigheten

Om man under 60-talet upplevde nödvändigheten av frigörelse, därför att man hade ett för stelbent och monotont gudstjänstliv, måste vi göra klart för oss att gudstjänstlivets frigörelse inte utgör hela det kristna livet. Man

skulle i verkligheten frigöras för att komma vidare på andra områden i det kristna livet. Betonade man under 60-talet frigörelsens nödvändighet, så är det idag absolut nödvändigt att betona ståndaktighetens nödvändighet. Ståndaktigheten är ju ett resultat av den härdade tron. Den är nödvändig för att bevara det man en gång mottagit.

Det här konventionella mötesmönstret har säkerligen varit betydelsefullt och utträttat mycket gott, men vi måste ändå idag konstatera att det inte motsvarar dagslägets krav. Om man tidigare samlades i missionshusen inte mer än en eller två gånger i veckan, så var dessa samlingar ändå epokgörande, därför att de hade en så omskakande karaktär. Mötena hade en helt annan funktion än de har idag. Man glömmer idag att de flesta människor tidigare växte upp i flergenerationsfamiljer. Varje familj var på sätt och vis en storfamilj, därför att det fanns så många barn i varje hem. Där fanns också far- och morföräldrarna i omedelbar närhet. Fadern eller farfadern var på något sätt släktens patriark, och det han gjorde kom att bli avgörande för hela familjen.

Det är någonting av det vi möter i Nya testamentet. Då nyckelpersonen i familjen kom till tro på Jesus Kristus, så kom hela familjen till tro. I Europa fick evangelium fäste genom Lydia, som var nyckelpersonen. Hon hade en färghandel, som hon drev samtidigt som hon hade en grupp tjänare omkring sig. Då hon tog emot apostlarna och öppnade sitt hjärta för evangelium, kom också

alla de andra i hennes närhet till tro på Gud.

Vi vet också att evangelium gick vidare genom en annan storfamilj. Det var hos fångvaktaren i Filippi fängelse. Då han kom till tro på Gud, följde honom både barn och tjänare och hela hans hus blev döpt till Kristus. Han var nyckelpersonen som kom att vägleda alla de övriga.

80-talets Sverige är annorlunda

Nu lever vi 1980 i ett land, som är urbaniserat och sekulariserat, vilket vi inte skall glömma. Vi får allt färre flergenerationsfamiljer. Familjernas storlek minskar och består allt oftare av bara ett barn eller möjligen två. Man lever ganska ofta isolerat från övriga generationer.

Genom det ekonomiska system vi har, är det idag heller inte lika självklart att kvinnan skall stanna i hemmet. Hon skall ut i förvärvslivet, beroende på att vi accepterat en materiell standardutveckling till priset av ett sunt familjeliv. Vi har bejakat en välfärds- och konsumtionsfilosofi, en slit- och slängkultur, som kostat oss vårt mänskliga välbefinnande.

Allt det här har inneburit att familjestrukturen i allt större utsträckning slagits sönder. Mängder av människor bor i hyreskaserner i förorter, där man strängt taget saknar vanlig mänsklig gemenskap. Man känner inte grannen, som bor på andra sidan väggen, fast man anlitat samma hiss och t o m träffar varandra.

De här förhållandena tycks vi i vår kristna verksamhet inte ta den minsta hänsyn till. Vi fortsätter att verka som om vi fortfarande levde på 1800-talets villkor. De konventionella evangelisations- och missionsmönstren måste radikalt brytas sönder. Vi måste hitta framkomliga vägar och effektiva metoder som är användbara idag. Vad vi behöver är inte nya tekniska eller psykologiska metoder utan människor som blivit andligt skolade. Människor måste möta Gud på ett sådant sätt att de kommer ut ur sin cirkelgång och befrias från sina hämmande ok som kyrko- och samfundsväsendet lagt på dem.

Hela livsmönstret måste slås sönder

Vi måste ta ett steg i tro, vilket inte bara får innebära att vi går ut i förorterna och delar ut en kristen tidning en gång om året eller lägger en handaffisch i postlådan. Det är hela livsmönstret som radikalt måste brytas sönder. Det måste bli omvärderingar och en fullständigt ny prioritering av allting.

Det är nödvändigt att församlingen på allvar tar itu med sitt huvudsakliga uppdrag, som är att predika evangelium. Evangelium om riket skall predikas för allt folk och sedan skall änden

komma. Lägga märke till att det gäller evangelium om riket och inte evangelium om kyrkan. Riket måste då också legitimera sig, så kristendomen blir trovärdig. Det kan inte legitimera sig med ord, fraser eller deklamationer. Det leder bara till en meningslösa diskussioner, religiös fraseologi, och det löser inga problem. Guds rike måste legitimera sig på så sätt att hindren för människors frälsning bryts ner. Det som är byggt på materialismens grund måste bort.

Vi kan inte komma med evangelium liknande ett slags psykoterapi som går ut på att knåda eller smeka själarna. Vi tar för givet att folket som lyssnar är hjälpbehövande människor med stora problem. Visst är hela mänskligheten i nöd, men vad är den i nöd för? Det är nöd om att få mera pengar för att kunna leva ett ännu mera vällustigt och materialistiskt liv. Vad man är på jakt efter är ett vidgat utrymme för en redan suspekt tillvaro.

Vi skall inte dekorera helvetet

Vi kommer med religionen som om vi ville ge människorna ytterligare stimulans och hjälpa dem att leva vidare i sin perversa tillvaro. Vi förutsätter att dem vi talar till är människor som redan är krossade och olyckliga, men så är det ju inte.

Vad sade Jesus? Han såg människorna som får utan herde. Då Jesus analyserade den verkliga situationen sade han: "Jag sänder eder åstad såsom får mitt ibland ulvar."

Bli inte förskräckt om människornas reaktionsmönster, som man kan registrera, dåligt motsvarar den inneboende verkligheten. När de svaga, sökande och hjälplösa stackars människorna möter evangeliets omutliga omvändelsekrav, visar det sig för det mesta att de verkligen inte är knäckta och verkligen inte önskar omvända sig. De önskar terapi, inte ett nytt liv och ett nytt mål. De önskar ett nytt lustmoment för att göra livet drägligare. De vill att vi skall dekorera själva helvetet, om det vore möjligt, med lite religiöst grandessa.

Det är därför det är så meningslöst att ställa sig upp och sentimentalt sjunga: "Vilken vän vi har i Jesus" och tala till människorna som om de skulle vara så oerhört nödlidande och plågade och bara väntade på ett ord så att de skulle kunna bli frälsta. Det är inte den sanna bilden av vårt folk. Vad människorna är ledsna över är inte att de förlorat kontakten med Gud, utan över att mjölken blivit fem öre dyrare, att smöret, kläderna, bostadshyran och bensinen gått upp. Man sörjer över att man håller på att förlora sitt arbete och att vällustfilosofin inte ser ut att bringa någon förblivande frälsning. Man vet heller inte riktigt vad kärnkraften kommer att föra med sig eller vad supermakterna inom en nära framtid kan ställa till med. Om man bara sluppe undan be-

kymren, skulle man leva mer nöjd och glad och fortsätta att lika hängivet tjäna Mammon utan att fråga efter Jesus Kristus. För det ändamålet kan man lika gärna använda kristendomens sånger i upphöjandet av Gud Mammon.

Det moderna utbudet i kyrkorna

Men de kristna har inte fattat situationen eller psykologin och därför bedrar de sig. De kommer släpande med sitt sirapsbudskap. Jag tror till och med att de onda andarna vämjäs över det moderna utbudet i många kyrkor. Vad vi idag måste göra är att spegla människans situation i det profetiska ljuset så att människorna kommer till sann insikt om att de hänger i en skör tråd mellan himmel och helvete.

Det finns ingen annan frälsning för oss än att vi kastar oss rakt in i det nådeserbjudande som Jesus Kristus givit. Men då måste vi också rensa ut allt det som vi idag lanserar som kristet men inte är något annat än underhållande

smekningar av själslivet. Genom denna underhållningsmentalitet blir människor exponenter för en oren ande, som samtidigt immuniserar dem och gör dem okänsliga för det verkliga evangeliet. Det har funnits grupper som åkt omkring i hela det här landet och haft konserter med ett så fräckt utbud att många måste vrida sig av smärta.

Resultatet har blivit att när vi idag går ut, så har vi inte överbevisade och av Guds ord knäckta människor att vända oss till. Det är sant att människor känner sig besvikna men de är det inte över sina synder utan över inflationen eller över aktiernas minskade värde eller över arbetslösheten. Vad vi måste göra är att radikalt bryta sönder människornas hela föreställningsvärld. Vi kan inte bara nöja oss med att predika, sätta upp affischer eller skicka in annonser och räkna med att människorna skall komma. Det måste något annat till, och det ser faktiskt ut som vi i den kampen för det mesta står helt vapenlösa.

Hur skall då de här moderna samlevnadsformerna kunna brytas sönder och något annat och riktigt komma i dess ställe, annat än genom att de kristna tar det första steget! Vi måste ta det steget till det pris det betingar. Priset är ingenting mindre än att vi placerar oss själva utanför välfärdssamhället och tar itu med frågan om hela vår livsstil på alla områden.

Vi måste analysera samhället

Vi måste analysera de plikter som samhället mer eller mindre rättmätigt kräver av medborgarna. Ta en sådan sak som skolplikten! Det måste analyseras om det kan tänkas vara så självklart att en kristen skall sända sina barn till dagens skola som den ser ut. Nästa fråga är värnplikten. Sedan kommer skatteplikten och associationsplikten. Det system av plikter som byggts upp under århundraden, har åstadkommit med hjälp av de kristna, då de kompromissat sig fram till fredliga överenskommelser med det bestående samhället. Därigenom har de också kommit i åtnjutande av samhällets gunst, och i stället för förföljelse, så öser samhället in av sina medel i den kristna verksamheten. Detta måste ju innebära en hel del för framtiden. Kyrkor och samfund skall ha stöd och underhåll i olika situationer.

De enskilda medborgarna är också uppbyggda av olika plikter. Med dem följer förmåner och olika typer av bidrag alltifrån födelsen till döden. Men det är bidrag som så småningom blir ganska hämmande för den enskilda människans sunda och riktiga utveckling.

Jag nämner de här bidragen utan att ta ställning till dem. Jag vill givetvis inte förkasta alltsammans, men jag vill att vi skall börja studera vad bidragssystemet

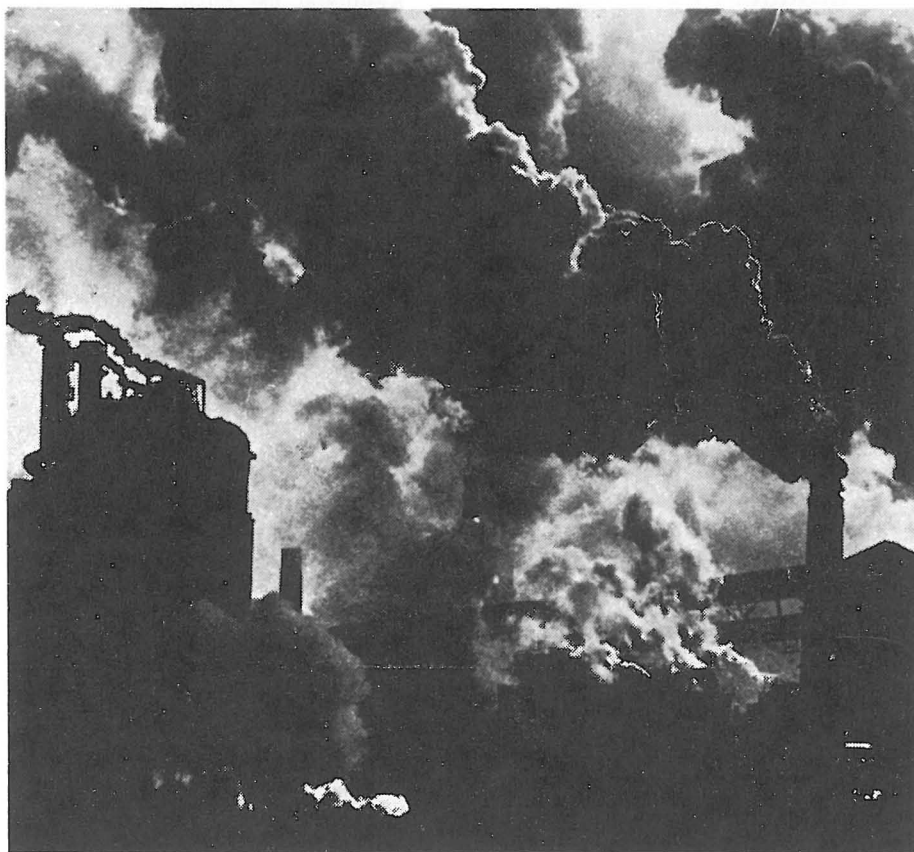
forts. på sid 19

Med sikte på 80-talet

Vi måste fråga: Är det så självklart att en kristen skall sända sina barn till dagens skola som den ser ut?

Framtiden i våra händer

Vi går nu in i ett nytt decennium. 1980-talet ligger framför. Jag vet inte om vi har tänkt speciellt på det, annars brukar det vara så, att vi fortsätter att framleva vårt liv, utan större förändringar.

Ibland behöver man blicka tillbaka för att se, var man befinner sig på vägen. Personligen har jag inte så många decennier att se tillbaka på. Om vi nu ser på det som hänt efter andra världskriget kan vi konstatera att samhället genomgått en oerhörd utveckling. Visst var det lite knapert på 40- och 50-talen, men det var då uppsvinget började.

Under 60-talet, då jag gick i skolan, upplevde vi en helt ny mentalitet i förhållande till de materiella tingen i Sverige. Det blev en slit- och slängperiod. Man köpte, använde saken en kort tid och kastade den. Vi såg hur urbaniseringen tog fart. Människorna flydde praktiskt taget från landsbygden in i städerna. Gårdarna lämnades öde och man slutade odla marken. Många problem uppstod naturligtvis genom det.

I samband med oljekrisen 1973 och 1974 började alltsammans förändra sig på ett ännu mer drastiskt sätt. Det blev inte lika självklart längre att man fick

Västerlandet håller på att utveckla sig till en oerhörd varböld, som snart spricker. Det är inte med alltför ljusa förhoppningar man går in i 1980-talet. Det borde egentligen vara profeterna som nu lät sina röster höras, men de är få, ytterst få. Vi hör däremot andra, de s k framtidsforskarna.

Men varken kapitalism eller socialism kan lösa våra problem. Det enda som kan ändra situationen är väckelse.

billig olja, inte lika självklart att man bara kunde köpa och slänga. Man fick, som det här inte alltför populära uttrycket säger, "dra åt svängremmen." Naturligtvis måste man dra åt svängremmen, när det svällt ut över de tillåtna gränserna. Det var oräddigt att handla på det sätt som gjordes, även om orsakerna till att det blev så var många.

Nu upplever vi en åtstramning som är nödvändigt för att inte alltsammans

Predikan av Gunno Andersson

skall gå över styr. Det spelar i stort sett ingen roll vilken regering som sitter vid makten, man måste använda ungefär likartade metoder för att kunna klara upp de här sakerna.

Sverige är, kan man säga, en exponent för många fruktansvärda ting. Hela Västerlandet håller på att utveckla sig till en otäck varböld som snart spricker. Det är den kusliga sanningen. Det är inte med alltför ljusa förhoppningar som man går in i 1980-talet. Skall man se det rent mänskligt, ja, då är man antingen en väldig pessimist, eller också en otrolig optimist. Att vara realist i det här sammanhanget är det nog ingen som vill vara. Det borde egentligen vara profeterna som nu lät sina röster höras, men de är få, ytterst få. Men vi hör andra, s k framtidsforskare (futurologer), som säger vad man menar kommer att ske på grund av vår brist på ansvar med jordens tillgångar.

Utvecklingen i en ond spiral

Marx såg åt vilket håll utvecklingen i samhället, industrialiseringen osv skulle gå. Han drog sina slutsatser av det och menade att socialismen var svaret. Vi har sett att varken kommunism eller socialism, ej heller kapitalism är svaret på de problem som människan brottas med. Det spelar ingen roll vilka politiska, sociala eller ekonomiska lösningar man har. Vi kommer ändå att finna, att alltsammans går vidare som i en ond spiral. Det impopulära talet om att Jesus kommer tillbaka är svaret på människans problem!

Det var impopulärt på Jesu tid, impopulärt på apostlarnas tid när man predikade om att Jesus hade uppstått från de döda, att han levde och att han skulle komma igen. På grund av detta budskap fängslades lärjungarna, många pryglades, misshandlades och dödades.

Ur Apostlagärningarna kap 3 läser vi en del av en predikan som Petrus hade i samband med att man hade varit med om ett helbräddagörelseunder alldeles vid Sköna porten, vid Jerusalems östra mur, vid ingången till templet.

När undret skedde strömmade folk till därför att mannen uppförde sig inte som vanligt. Han började springa omkring, ropa och tacka Herren. Han var alldeles till sig av glädje.

Om vi skulle möta någon härute som

hade vunnit 100.000:—, så garanterar jag att han inte skulle bete sig som vanligt. Han kanske skulle hoppa, skutta och skrika.

Den här mannen vid jerusalemsmuren hade vunnit något mera; sin hälsa. Han som hade varit sjuk ifrån födseln, fick uppleva fullständig helbrägdagörelse.

När Petrus såg att det kom så mycket folk började han tala till dem. Han tog tillfället i akt och började undervisa om vad som hade skett, och vad som var orsaken till att mannen uppträdde som han gjorde.

Petrus sa:

— Och Livets furste dräpten I, men Gud uppväckte honom från de döda; därom kunna vi själva vittna. Och det är på grund av tro på hans namn som denne man vilken I sen och kännen, har undfått styrka av Hans namn och den tro, som verkas genom Jesus, har i allas eder åsyn gjort, att han nu kan bruka alla lemmar.

— Nu vet jag väl, mina bröder, att I såväl som edra rådsherrar haven gjort detta, därför att I icke vissten bättre. Men Gud har på detta sätt låtit det gå i fullbordan, som han förut genom alla sina profeters mun hade förkunnat, nämligen att hans Smorde skulle lida.

— Gören därför bättring och omvänden eder, så att edra synder bliva utplånade, på det att tider av vederkvickelse må komma från Herren, i det han sänder den Messias, som han har utsett åt eder, nämligen Jesus, vilken dock himmelen måste behålla intill de tider, då allt skall bliva upprättat igen, varom Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun.

— Moses har ju sagt: "en profet skall Herren Gud låta uppstå åt eder, av edra bröder, en som är mig lik, honom skolen I lyssna till i allt vad han talar till eder." (Apg 3:15–22).

När man läser det här sammanhanget så får man den uppfattningen att, om ett folk eftersträvar att uppfylla Guds lag då kommer det att uppleva välsignelse av det.

Inte likgiltigt hur folket lever

Jag vill anknyta till det jag nämnde i början. Att Sverige har sluppit krig, beror på de väckelser som gick fram på 1800-talets slut och 1900-talets början, det är jag övertygad om. Därför är det inte likgiltigt hur ett folk lever, vilken moral folket har etc. Naturligtvis är det inte avgörande i alla frågor, men man kan inte vara likgiltig för vad som sker i Sverige, och vi måste säga vad vi tycker om de ting som händer. Vi ser hur man bryter mot livets eget mönster och bud, att man inte har någon respekt för livet utan nonchalerar det — då kan vi inte tåla utan måste träda upp.

Vad hade hänt om nu Israels folk hade tagit emot Jesus som sin Messias. Det är ju någonting vi bara kan tänka oss in i, men jag är övertygad om att det skulle sett radikalt annorlunda ut. Men nu tog inte folket emot honom, de förkastade Jesus Kristus. När sedan apostlarna kom med budskapet så förkastade de också dem. Nationen Israel fick flera möjligheter att ta ställning, men genom sina representanter, rådsherrarna, förkastade man Jesus. Trots allt var det

några människor som tog emot Jesus som sin personlige frälsare, accepterade honom som Herre och Messias. Men vi upptäcker att det inte räckte till — hela folket blev utspritt över hela jorden och Jerusalem blev ett förbjudet område för judarna.

Profeterna hade förutsagt att det skulle bli på detta sätt. Gud är inte bara Israels Gud, han är hela jordens Gud.

Sakarja, var en profet som blickade framåt, och han såg den dagen när Herren skulle vara konung över hela jorden. (Sakarja kap 12 och 14).

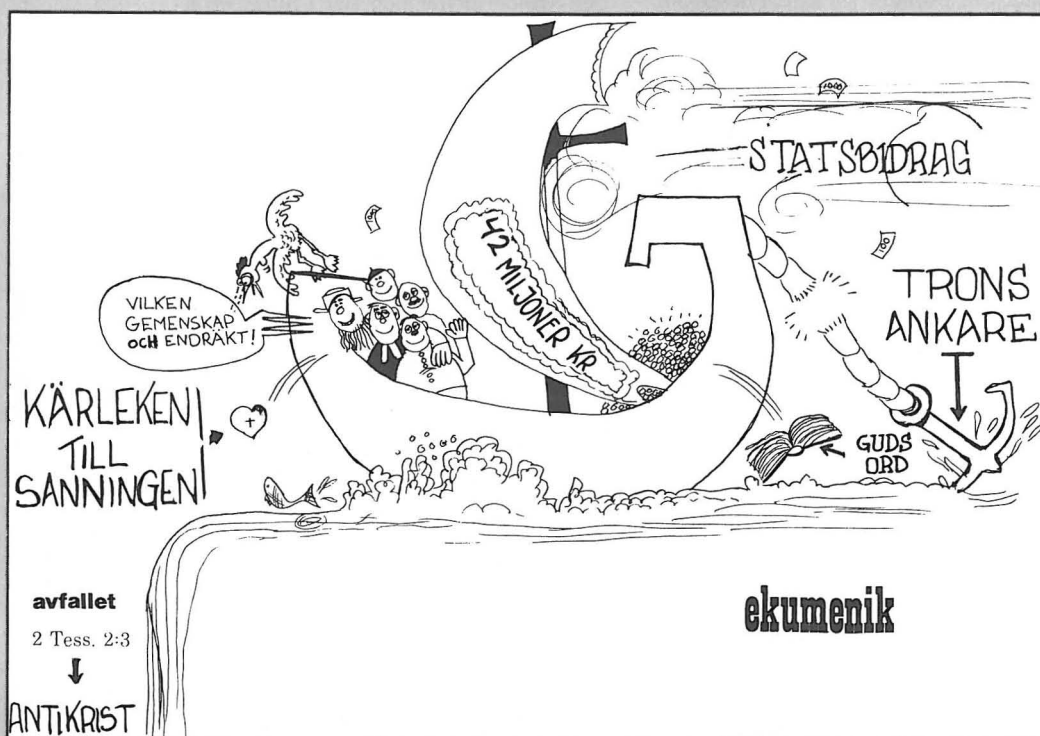
Han såg fram emot den dagen då Messias skulle komma och upprätta ett världsomfattande rike. Han såg får beta tillsammans med vargar, björnar och lejon tillsammans med killingar. Rovdjursinstinkten var borttagen, det var ett helt nytt sinnelag som rådde.

Det är ju detta människan ropar efter, hon vill ha fred. Man förstår dock inte att det finns helat andra krafter i tiden som undergräver detta. Vi ser resultatet av människans inriktning i tiden av den väg hon valt att gå. Det vi ser runt omkring oss är ingenting mindre än det vi bär i vårt eget väsen fortplantat och utbyggt i vår omgivning. Även det vi företar oss, den inriktning vi har, när det gäller politik, ekonomi, militära aktioner osv så har det kanske inte konsekvenser genast, i synligt mått, men lite längre fram ser vi det förverkligat i nationens liv.

Det är få som idag förstår vad det egentligen innebär att man förändrat vårt skolsystem som man gjort i Sverige. Redan på 40-talet kom den nya

forts. på sid 20

Nya stats- budge- ten är klar

Ill. Lars Nilsson

Skolkonferensen i Mörlunda blev en ny milstolpe

Rapport: Ulla Näsholm

"Blott en dag ett ögonblick i sänder," sjunger Berit Kulborg, Ing-Britt Quist, Irene Dahlberg, Christina Imsen och Ann-Margreth Brynte och tolkar därmed känslan som fyllde hela konferensförsamlingen inför den framtid som målades upp.

Årets första skolkonferens hölls i Mörlunda dagarna efter nyår. Det skedde samtidigt med att storfamiljen från Forsheda flyttade in i sin nya bostad, Mörlunda Hotell. Hela hotellet fick nu fungera som konferensplats samtidigt som det innebar att dörrarna slogs upp för verksamhet i en ny bit av Småland.

□ Mörlunda ligger i Småland, utanför Oskarshamn. Dit till Mörlunda Hotell hade alla intresserade kallats dagarna efter nyår för att samtala om skolfrågan och framtiden. Alldeles nyligen hade vännerna i Småland fått hyra hotellet och flyttat in.

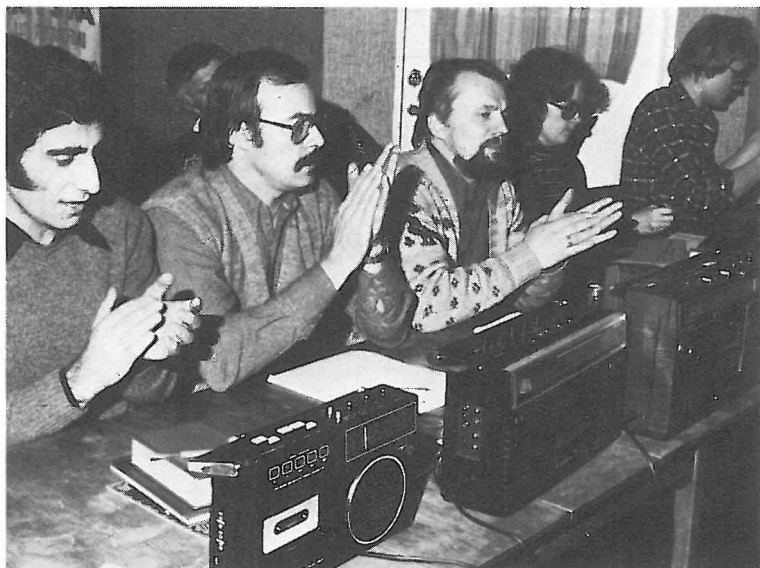
Vi var rätt nyfikna på hur det såg ut och hur syskonen hade ordnat det. Så kom vi då äntligen fram till en skylt där det stod Mörlunda. Men omkring oss utbreddes sig tät skog och vi undrade lite ängsligt om hotellet låg mitt i urskogen. Nej, hotellet låg alldeles vid vägen och det var inte svårt att hitta det, där det låg alldeles i början av samhället.

Vi gick in och blev välkomsthälsade av Maja och Peter Ögren som förestår den nya storfamiljen i Mörlunda. Många hade kommit före oss och det var väldigt roligt att träffa alla. Vi åt kvällsmat tillsammans och sen blev vi visade upp i ett pittoreskt vindsrum med snedtak. Några hade redan lagt sig, men hela huset sorlade och brusade av röster och det var många aktiviteter. Människor sprang i trapporna, några satt och stickade och småpratade. Åse bäddade och visade in fler och fler i huset eftersom de anlände omkring småtimmarna.

Gunhild Herstad från Norsjö befann sig helt plötsligt i Mörlunda för att under vinterlovet hjälpa till med konferensen och förberedelserna och hon höll som bäst på att dammsuga. Bröderna konfererade i samlingssalen och i köket satt Maja och Katrin och gjorde upp listor för matlagning och städning osv. för att få det att fungera under konferensdagarna. Storfamiljen hade precis kommit till Mörlunda och hade inte riktigt fått allting i ordning. Telefonen var ännu inte inkopplad och människorna stod i kö framför telefonkiosken på andra sidan vägen för att ringa hem till sina resp. storfamiljer.

Inramningen till konferensen var således ganska opretensiös. Min personliga känsla är ändå att det var den viktigaste och angelägnaste konferens jag varit med om. Skolkonferens, ja, givetvis gällde det skolan, men också många andra saker fördes på tal. Nya och för oss re-

Här informeras föräldrarna om skrivelsen som gått till Europarådet angående det svenska förbudet mot aga. Från höger: Arne Imsen, Stina Fridolfsson, Mats Emanuelsson och Anne Marie Andreasson.

volutionerande ting togs upp och vi förstod att det gällde att gå vidare på den väg vi börjat.

Redan första dagen skrev pressen om pilgrimsskolan, om agan och allt det där som man hört, och ibland har man funderat över den förvirring som ofta tycks råda bland tidningsfolk, när det gäller uppfostran, aga osv. En 14-årig flicka från bygden hade slutat skolan och det gav rubriker.

Upprättelse

"Snart vi lämnat stridens land...", sjöng vi och kampsångerna fick en ny förankring i vår verklighet. Det var som om familjen och hemmet fått igen något av sin betydelse och kvinnorna upplevde något av en upprättelse. För mödrarna hade verkligen en särskild betydelse i konferensen. Det var både gripande och fascinerande att höra vittnesbörden. Först tänker jag då på Birgitta Karlsson, som genom att ta sin dotter ur skolan fick uppleva att både mannen och dottern lämnade sig till Jesus och blev fräls-ta. Birgitta talade om Guds plan och Guds vilja och hur Gud verkar vilja och gärning. Genom att ta ett steg i tro fick hon uppleva bönesvar.

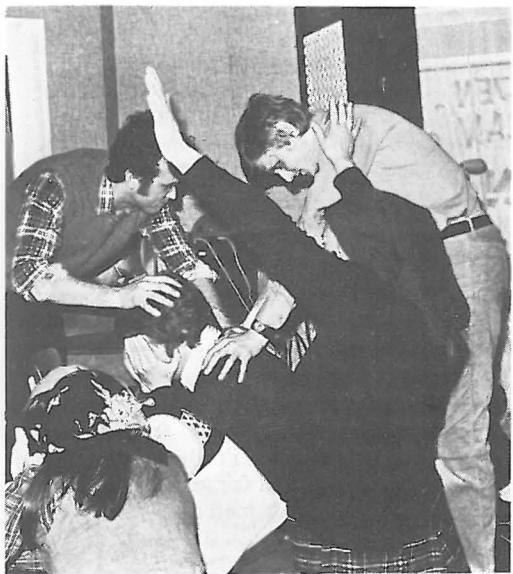
Christina Imsen sjöng för oss och poängterade i sitt vittnesbörd hur Gud bevisat sin trofasthet mot oss när vi verkligen vågat ta steget för att börja med egen undervisning. Hon pekade på människor som Gud sänt till vår hjälp, både i undervisningen och på andra områden allt eftersom arbetet växt.

— De ofrälsta längtar efter det vi har och det vi nu för fram och jag tror att det kommer att bli många till frälsning. Vi måste vara dynamithylsor som spränger, sa Britta Hellström.

Ann-Margret Brynte uppmanade oss oss att bearbeta varandra med frågorna

forts. på sid 21

På kvällarna samlades alla till väckelsemöte, då flera fick möta Gud till frälsning och förnyelse.

Konferensen invigde Mörlunda Hotell

Mörlunda Hotell ligger efter stråket Linköping-Kalmar inom Oskarshamns kommun. Här har nu storfamiljen öppnat servering.

Ett brev blev upptakten till att vi en dag i slutet av december flyttade in i Mörlunda hotell. Vi bodde då i Forsheda där vi drev serveringen.

Men det drog ihop sej, det kände vi på oss... Huset skulle säljas och vi hade ingenstans att ta vägen. Men ingen av oss var egentligen särskilt orolig. Vi bad helt enkelt till Gud att Han skulle öppna nya vägar för oss.

Så kom det alltså ett brev. I det stod det om ett hotell i Mörlunda som var tomt. Mörlunda? Ingen av oss hade någonsin hört talas om denna plats. Sedermera fick vi veta att Mörlunda ligger fyra mil norr om Oskarshamn. Bertil och Peter åkte och tittade på stället och kom tillbaka fyllda med entusiasm.

Men hur det nu var så verkade det inte bli något av det hela. Tills alltihop en dag tvärvände och vi blev erbjudna att hyra huset på ett år framåt. Glädjen blev naturligtvis stor. Forsheda utrymdes och vi drog iväg ännu längre ner i de djupa smålandsskogarna. Det var med sorg vi lämnade våra trogna gäster i Forsheda, men vi upplevde tydligt hur Gud stängt dörrar och öppnat nya.

På nyårsafton kan man säga att det var något av en invigning i Mörlunda. Då vakade vi in det nya året tillsammans med syskonen Birgitta och Ivan Karlsson som kommer från trakten. Det var en märklig upplevelse. Vi fick påtagligt märka Guds närvaro när vi tillsammans bad in det nya året.

Vi hade knappast hunnit installera oss, ja, vi hade inte alls hunnit installera oss egentligen förrän det var dags för konferens på den nya platsen. Det var underbart att få hälsa alla syskon välkomna till skolkonferensen som började den 2 januari. Och dom kom... från när och fjärran. Alla storfamiljer var rep-

resenterade och hur vi alla fick plats är ett under.

Vi hade bråda dagar när vi planerade och iordningställde för konferensen, men allting gick bra tack vare tjänstvilliga medvandrare. Varenda vrå av huset var upptaget under konferensdagarna, men det rådde en atmosfär av kärlek och gemenskap som vi aldrig någon gång tidigare upplevt. Vi kom verkligen nära varandra under dessa dagar då Herren satte upp nya vägmärken för oss på trons väg.

På kvällarna hade vi väckelsemöten då lokalen var fylld inte bara av våra egna utan också av bygdens folk. Det var en fullkomlig folkvandring utanför hotellet på kvällarna. Aldrig har väl Mörlundaborna varit i behov av så mycket frisk luft som när maranatafolket hade konferens i hotellet...

Nu får vi be till Gud att han fortsätter att utföra sitt verk i bygden. Människor är så intresserade och de frågar oss om vi inte kan ha flera möten. Så intresse finns det verkligen.

Strax efter konferensen hade vi dopförrättning här i hotellet. Det var bl a en flicka som döptes. Hon har förresten slutat den vanliga skolan och får hemundervisning av sin mor här på hotellet.

Det blev ett väldigt rabalder här nere i Småland när dottern togs ur skolan. Ett ramaskri från skolmyndigheter och press. Men familjen är helt klar över att detta är den rätta vägen. Det är fantastiskt att se hur Gud har människor överallt i det här landet som inte har böjt knä för Baal.

forts. på sid 19

Hela storfamiljen, under ledning av Peter och Maj-Christine Ögren, utanför hotellet.

Hon börjar i Pilgrimsskolan

När vårterminen började strax efter jul i år, fanns inte Elisabeth med i uppropet i den vanliga skolan. Hon hade hoppat av och börjat med hemundervisning i Pilgrimsskolan. Men det var först efter en ingående undersökning, med många mystiska turer då både skolpsykolog och rektor var inkopplade, som skolstyrelsen i Oskarshamn vågade ta ställning. Nu är det tills vidare lugnt men hur länge freden kommer att bevaras är osäkert eftersom skolstyrelsen uppställt ovanligt hårda villkor för hemundervisningen.

Birgitta och Elisabeth Karlsson hemma vid köksbordet.

Föräldrarna Ivan och Birgitta Karlsson från Lövshult utanför Oskarshamn är en av de föräldrar som tagit sina barn ur den vanliga skolan. Dottern Elisabeth slutade åttonde klassen på högstadiet och började i stället undervisas av modern i hemmet. Denna handling utlöste fullständig kaos hos traktens skolmyndigheter, vilket naturligtvis också backades upp av pressen. Men föräldrarna lät sej inte rubbas. För dem var detta enda lösningen, och även för Elisabeth, som flickan heter. Hon orkade helt enkelt inte med den vanliga skolan.

— Det har varit ett steg som vi var absolut tvungna att ta och som jag funderat på väldigt länge, säger Birgitta Karlsson. Vi led ju naturligtvis av att se vår dotter brytas ned i den vanliga skolan och jag tänkte många gånger på att ta henne från skolan. Så när detta med hemundervisning blev aktuellt var det egentligen intet nytt för oss.

— Nu har vi börjat undervisningen och jag tycker det går väldigt bra. Det är ju också stimulerande för en själv att få ta del i undervisningen.

Birgitta är fullkomligt medveten om vad som är i rörelse i vårt samhälle, vilka krafter som opererar runt omkring oss. Och hon anser det vara angeläget att människor blir medvetna om detta. Därför ser man ofta hennes signatur under insändare i den lokala pressen. Hon har deltagit i åtskilliga debatter med både hög och låg. Så här beskriver hon själv sina innersta tankar vilka ligger bakom ställningstagandet mot skolan.

□ □ □

”Vi vet att denna värld går mot sin upplösning och upplever verkligen att det är en allvarlig tid vi lever i. Det är sannerligen inga neutrala krafter som är i rörelse i samhället för att forma människorna till sina tillbedjare och slavar. Det är med sorg man ser den oro som råder bland den yngre generationen idag. Har man sett den utvecklingen på nära håll genom sitt eget barn, så förstår man ju att det inte finns någon möjlighet för barn att vara kvar i samhällets skolor utan att bli helt förstörda. Många av de unga söker verkligen efter mening med livet. Det är ju självklart att man som kristen vill ge sitt barn sanningen som skolan aldrig givit dem en chans att få del av. Vågar vi själva ta ansvar för barnen så kommer vi att få lägga märke till att de genomgår en genomgripande personlighetsförvandling, de får verkligen möta Jesus.

Vi vet att världen är upp- och nervänd, det blir tex inga stora tidningsrubriker av att barn raglar omkring på gator redlösa. Men då kristna människor hoppar av samhällets förmyndarskap, så blir det våldsamma reaktioner från press, släkt och vänner. Men i prövningen lär man sig bli stark och frimodig, så det finns alltid en mening med allt. Vi är aldrig övergivna ty med oss står Gud i allt.”

Maj Christine Ögren

Vad är det som händer på mödra- och barnavårdscentralerna i dag?

Blir maranata-föräldrarna mobbade av samhället?

Vad är det idag som händer på mödra- och barnavårdscentralerna ute i landet egentligen? Blir föräldrar som tillhör Maranata mobbade av sköterskor och personal och utsatta för en speciell granskning bara därför att de tillhör Maranata? Sedan det nya förbudet mot aga trädde ikraft har en tydlig förändring kunnat märkas i attityderna mot de mödrar och blivande mödrar som söker hjälp hos vissa av samhällets serviceinrättningar.

Under femdagarskonferensen på Mörunda Hotell lämnades flera skrämmande vittnesbörd om situationen. Många föräldrar beskrev förhållandena som rena förmynderiet och översitteriet från sjukvårdspersonalens sida. Föräldrarna tvingas ofta utstå en förödmjukande och kränkande behandling. I den skärpta vaksamhet som myndigheterna anbefallt mot misstänkta barnmisshandelsfall tycks maranataföräldrarna blivit speciellt intressanta studieobjekt. Genom okritiska men välmenande sköterskor och tjänstemän, tycks den nya agalagen utvecklas till att bli ett förfinat terrorinstrument mot människogrupper som inte följer det gängse åsikts- och levnadsmönstret.

Vittnesbörderna om förödmjukande behandling har blivit så många att föräldrarna, som tillhör Maranata, idag inte tvekar att koppla samman förhållandet med det nya agaförbudet. Fortsätter utvecklingen så här, menar föräldrarna, kommer vi att snabbare än någon annat vara inne i det angiveri- och övervakningssystem, som det mycket allvarligt varnades för innan lagen antogs. För att samhället skall kunna kontrollera att ingen agar sina barn, måste ju samhället skaffa sig sina informationer genom hemliga kanaler.

Ingegerd Fredriksson är frågande inför vad som nu håller på att ske genom den nya lagstiftningen.

Ingegerd Fredriksson har arbetat som distriktssköterska i olika omgångar och har berättat om systemet. Efter att lagen om förbud mot aga antogs, har alla distriktssköterskor i landet genomgått en särskild kurs. Avsikten var att lära sig hur de skall hjälpa till att övervaka att lagen följs. Varje gång de undersöker och märker något konstigt med ett barn eller något avvikande hos familjen, skall de omedelbart rapportera saken vidare till sina överordnade.

Själv fick Ingegerd Fredriksson prova på hur det fungerade när hon en gång uppsökte barnavårdscentralen med sin egen lilla dotter. Dottern hade råkat falla och sarga läppen. Men inte nog med att Ingegerd fick förklara såret, utan flickan fullständigt manglades med upprepade frågor om vad som hänt för att det skulle kunna kontrolleras att hon svarade likadant varje gång.

En pappa berättade, att vid en kontroll på barnavårdscentralen av sin lille pojke, upptäcktes ett litet märke på pojkens rygg. Sköterskan tittade på märket och frågade mamman om pojken blivit utsatt för någon sorts ritual.

— Ja, ursäktade sköterskan sig. Vissa sekter har ju sådana här ceremonier . . .

Det är djupt olustigt, anser föräldrarna, att vi på ett så alldagligt område fått en lagstiftning som utsorterar och stämplar människor på bara det faktum att de hyser åsikter om barnuppfostran som de grundar på bibeln.

En mamma undrade vad alla uppgifter som myndigheterna infordrar vid besök på barna- och mödravårdscentralerna, skall användas till. Söker man sedan bostadstillägg får man ytterligare formulär med en hel hop frågor att svara på. Vad skall alla dessa uppgifter användas till — eller vad kan de användas till?

Under särskild observation

Mamman berättade att vid ett tillfälle hade hon varit tvungen att ringa de sociala myndigheterna i ett ärende som gällde ett av barnen i storfamiljen. Hon fick då veta att barnen i storfamiljen gick under särskild observation.

— Ja, vi har era barn i en speciell mapp, upplyste man på kontoret.

Per-Arne Imsen, föreståndare för storfamiljen i Latorp, berättade att på samma sätt handlade de sociala myndigheterna i Örebro. Efter inflyttningen i Latorp uppsöktes storfamiljen av tre tjänstemän som utan att ange specificerat ärende bara önskade "samtala" med föräldrarna. Oförsiktigt nog råkade den ene tjänstemannen i upphetsningen ta fram en mapp från vars etikett det lyste "Maranataärende." Skamset stoppade han tillbaka mappen när han upptäckte fadäsen.

Enligt uppgifter i en dagstidning har även Skolöverstyrelsen gjort undersökningar angående om det förekommer aga i Maranatas pilgrimsskolor. Utan att kontakta föräldrarna har man vid ett okänt tillfälle direkt utfrågat barnen i Latorp om de blivit agade. Ingen av barnen har sagt sig känna till någon aga. Uppgifterna om SÖ:s undersökning har dock inte gått att få bekräftade.

Myndigheternas inställning till Maranata bottnar egentligen i en annorlunda människosyn, menar föräldrarna. Maj-Christine Ögren, mamma till två barn, sammanfattade situationen så här.

— Vi tror att vi är fria människor, men det är vi inte. Försöker vi prova friheten, visar det sig att vi inte har någon. När vi tog våra barn ur skolan och började undervisa dem själva, visade det sig att det inte var våra barn utan statens.

Vi måste poängtera att samhällets service inte är en skyldighet utan en rättighet, annars kan det få förödande kon-

forts. på sid 21

Då föräldrarna började ta barnen ur skolan för att undervisa dem själva, hade de ingen aning om vilka enorma följder det skulle få. Idag har engagemanget för barnen smittat av sig på andra områden, och vi håller på att få en ny renässans för hela familjen. Och det är kvinnorna själva som går i spetsen.

Återupptäckten av bibelns ideal har återgivit kvinnorna självrespekten och egenvärdet. Idag kan vi räkna in en ny kvinnorörelse i landet – åter till bibeln – vilket inte minst konferensen i Mörlunda gav besked om.

Det kan vara anledning att nämna denna rörelse nu, när regering och utredare för närvarande är fullt sysselsatta med att ompröva föräldrarnas rätt att undervisa barnen själva. Regeringen bör ta sig tillvara. Den kan få möta ett motstånd, den minst av allt väntat sig . . .

Intervjuer: Maj Christine Ögren

Mammorna samlade under konferensen på Mörlunda Hotell. Tillsammans utgör deras barnantal hela 55 stycken.

(Foto: Hans Brynte)

Hemundervisningen

— Tänk att vi får vara med så långt fram i ledet och verkligen få skjuta på; Så sade en av "maranatomödrarna" när vi var samlade till skolkonferens i Mörlunda. Och nog låg det en viss sanning i detta spontana uttalande. Mödrarna och barnen blev väckelse signaler på ett alldeles särskilt sätt.

Konferensen handlade nu inte bara om skolan utan om en hel rad andra saker. Mödra- och barnavården bland annat. Samtalen och diskussionerna fortsatte långt in på natten efter mötena. Och det var påtagligt många av kvinnorna som satt tillsammans och samtalade om de nya vägar som Gud har visat oss.

Så här säger några av deltagarna. Ing-Britt Qvist, Örebro: Nu har jag på ett helt nytt sätt förstått storfamiljens betydelse och gemenskapen med syskonen. Jag har fått vägledning på många av de områden som jag gått och tänkt på väldigt länge, och det gäller just sådana saker som t ex barnavård. Jag trodde jag var ensam om dessa tankar, men nu förstår jag att det var jag inte! Jag har alltid känt mej olustig över att man

så gott som påtvingas "hjälp" från samhällets sida. När jag vill ha hjälp då ska ju jag kontakta dem, det är inte dom som ska kontrollera mej och mitt barn. Men det jag har upplevt så påtagligt under den här konferensen är syskon gemenskapen! Och det var så underbart att kunna sitta ner och samtala efter mötena också. Att dela med sej av problemen. Det måste vi göra oftare.

Liv Emanuelsson, Stockholm: Det som slagit mej mest under de här dagarna är att det korta perspektiv vi lever med. Och att tiden verkligen hastar. Jag är ju inte mer än tjugofem år, men har redan fyra barn och får vara ett slags föredöme för mina yngre systrar, som ju egentligen inte är så många år yngre än jag. Vi får på något sätt ersätta den generation som inte finns i storfamiljen, de i 40-årsåldern. Nu gäller det att vi gör vår kallelse och utkorelse fast. Jag har också sett så tydligt vilket elände oberoendet ställer till med. Kvinnan ska vara oberoende och sliter på så sätt sönder hela sin familj. Vi måste göra oss beroende av församlingen! Det har jag

verkligen förstått. Och vems är egentligen barnen? Jo, samhällets. Det har vi ju sett nu när vi försöker slita loss våra barn. Ju mer vi försöker ta avstånd från barnomsorgsinstitutionerna desto större upplever man deras makt. Men det måste bli naturligt för oss att det är vi som har initiativet i vår hand. Vill vi ha hjälp så söker vi den. Och gör vi inte det så måste vi få vara i fred.

Agneta Orellana, Stockholm: Jag tycker det varit så enormt att se dem som blivit frälsta och förnyade under konferensen. Vilka möten! Personligen har jag verkligen fått möta Gud på nytt och det kan behövas mitt i allt praktiskt arbete. Vi har ju haft särskilt mycket att göra med radion i Stockholm den senaste tiden, så det har varit så skönt att stilla ej dessa dagar och få skåda den himmelska härligheten. Jag tycket helt enkelt det är svårt att uttrycka det man upplever med ord. Tänk att få sätta sej ned och bara äta av Ordet. Och det har nog varit en alldeles speciell upprättelse för mammorna också. Många av småbarnsmammorna som tillbringat många

både förkunnelse och de offentliga mötena. Vilken frigörelse och sanktion! Jag tror knappast jag varit med om något liknande.

Ingegerd Fredriksson, Storå: Det känns nästa lite försmädligt att säga det, men faktum är att det jag fått lyssna till här har jag redan fått klart för mej. Just detta att Gud vill upprätta sin församling. Vi är lemmar varandra till tjänst. Nu är det viktigt att vi intar våra tjänster och platser i leden. Det märks tydligt hur Gud arbetar med oss på olika håll, får nu när vi kom tillsammans hade alla samma rop i hjärtat. Jag tror också att vi i och genom den här konferensen känner ett djupare ansvar för varandra. Vi måste också be mer för varandra. Varje gång jag böjt knä den senaste tiden har jag fått Latorp på min tunga och sedan varenda namn på dem som bor där. Jag tror Gud vill att vi kommer in i en förbönstjänst för och med varandra.

Berith Kuhlberg, Latorp: Jag har fått möta Gud på nytt och det är jag så tack-sam för. Man kan inte dra loss något och säga att det var bäst, utan allt var så otroligt givande, syskongemenskapen, mötena, undervisningen, varenda detalj. En del av förkunnelsen har funnits i ens

bara är att detta inte är något vi bara får uppleva under helgerna utan hela tiden, mitt i vardagen.

Siv Helin, Storå: Jag ser ljus på framtiden tillsammans med Jesus och åker hem med ett glatt hjärta. Mötena betydde så mycket för mej och man känner i hjärtat att allt är riktigt. Det har också varit bra att få begreppen om skolan utredda. Det är ju ganska mycket man funderar på när man är så pass ny som jag. Men nu tycker jag man ser anorlunda på saker och ting och förstår allting mycket klarare.

Toula Houara, Stockholm: Det har varit väldigt positivt att få sitta ner och lyssna till undervisningen. Skolan är visserligen sådant som vi talat om tidigare, men jag tycker ändå man fick ett nytt perspektiv på det mesta och praktiska råd hur vi ska gå till väga i framtiden. Allt blir klarare och klarare. Det var också underbart att få möta Gud på ett nytt och ovanligt sätt. Jag har aldrig varit med om sådant tidigare.

Christina Imsen, Latorp: Nu förstår man Guds väg tydligare. Man är tack-sam hur han fostrat en under de år som ligger bakom. Jag tänker då på oss småbarnsmammor som nu får bli en slags

har satt igång en lavin!

är med att byta blöjor och fostrat barn har nog förstått vad deras insats betytt för hela väckelsen. Det tycker jag är fantastiskt.

Birgitta Johansson, Latorp: Det känns som det som legat i luften börjar ta form. Jag tänker på just dessa frågor om mödra- och barnavård. Vi är verkligen privilegierade som får gå före och få vara pionjärer när dessa utformas. Det är ju frågor som legat och mognat och som vi ofta talat om, senast i bussen på vägen ner. Det verkar som om vi behandlar Småland på ett alldeles särskilt sätt tycker jag. Gud sätter oss på sådana här små orter en kort tid och människor får en chans. Några blir frälsta och så får vi gå vidare. Sådana frågor som vi tagit upp nu kommer att skilja oss åt. Antingen hyllar vi staten som gud eller den levande Guden.

Elsie Söderberg, Latorp: Jag finner inte ord för vad jag har upplevt här. Det har varit försmäktande helt enkelt. Jag kan inte uttrycka mej. För mej har det helt enkelt varit himmel på jord,

hjärta tidigare och man har tänkt på det mesta förut, men nu fick det födas fram i församlingen och begreppen blev utredda.

Britta Hellström, Latorp: Konferensen blev en ny inspirationskälla. Det är dags att inta nya områden, mödra- och barnavården. Vi kvinnor ska inte behöva ligga och föda våra barn på kliniker där foster mördas. Samhället ska inte heller kunna komma och inspektera oss genom den s k "barnomsorgen" som täckmantel. Får jag använda ett slitet uttryck? Man fick en ny vision under konferensdagarna. Och mötena innebar en fantastisk frigörelse för oss alla, det såg man tydligt.

Lotta Asplund, Karlstad: Det var en stimulerande konferens. Jag tror alla storfamiljerna på nytt inser beroendet av Gud och varandra. När vi kommer tillsammans så sporrar man varandra till nya friska tag och man får ett helt annat perspektiv på ens egen situation. Mötena var en fantastisk bekräftelse på det jag redan hade i hjärtat. En stor längtan som fylldes på. Det mest under-

föregångare i tiden. Detta när det gäller skolan, mödra- och barnavården. Alla dessa frågor har man ju brottats med under alla år som småbarnsmamma och det känns skönt att frågorna kommer upp i ljuset och offentligheten. Ett bibelord som talat till mej under konferensen är detta: "Sätt upp vägmärken för dej, res åt dej vägvisare, giv akt på vägen, på stigen där du vandrade. Och vänd så tillbaka, du jungfru Israel, vänd tillbaka till dessa dina städer." Jer. 31:21.

Greta Brynte, Stockholm: Detta är ju saker som vi tidigare talat om under olika perioder, men som vi nu verkligen får förverkliga, en bit i taget. Man ser längre nu tycker jag, sedan riktlinjerna dragits upp. Vi har ju också fått uppleva en våldsam frigörelse, och det tackar man verkligen Gud för. Jag tror det har att göra med den intensiva gemenskapen. Det finns inga störande moment i gemenskapen, vi känner varandra och är verkligen ett. Kampsångerna vi sjunger har också fått ett konkret innehåll nu. Vi kan sjunga det med hela vårt hjärta, förut var det bara mest ord.

Birgitta Karlsson, Lövshult, Oskarshamn, började med hemundervisning efter skolans juluppehåll. När planerna på att ta dottern ur skolan blev kända, väckte det stor uppmärksamhet och många frågor ställdes i ortens lokaltidningar. Birgitta Karlsson blev inte svaret skyldig. Själv skrev hon ner en flammande appell för nödvändigheten att kristna föräldrar tar barnen ur skolan. Vi publicerar här en artikel av Birgitta Karlsson på på ledarplats i Oskarshamns Nyheter den 10 dec. 1979.

Därför måste vi lyda Gud

□ Ingen har väl kunnat undgå att lägga märke till den nedbrytande utvecklingen bland den unga generationen i våra dagars samhälle. En och annan psykolog börjar till och med vakna upp och tvingas erkänna att barnen lider av en djup depression.

Vad har gjort att det blivit så här? Enligt mitt sätt att se det ur bibliskt perspektiv skulle jag vilja beskriva det så här:

□ Börjar hemma

Utvecklingen börjar i hemmen. Den moderna, egoistiska livsfilosofin i vårt så kallade värfärdssamhälle har skapat fler och fler "trasiga" hem. Med samhällets inbrytningar och påverkan har dessutom modern ryckts från barnen. Samhället har också fräntagit barnen rätt till fostran och disciplin.

Sedan fortsätter nedbrytningen i skolan där man fräntagit barnen deras rätt till Guds ord och därigenom deras möjlighet till fasta normer i livet och att finna vägen till Gud.

En nedbrytande ande är i rörelse för att utifrån de olika institutionerna i samhället, från vaggan till graven, forma oss till massmänniskor och viljelösa kollin. Där ska utbildade experter på

alla nivåer tänka åt oss och vara våra förmyndare.

□ Skolan bara en

Skolan är bara en av de institutionerna. De nio år och den stress som förekommer i dagens skola har gjort att allt fler ungdomar blir skoltrötta och upplever livsleda. Detta tillsammans med avsaknaden av Gud har skapat en tomhet inom de unga som de försöker döva med olika berusningsmedel.

Som kristen vet jag att det enda som kan rädda dem och bota deras depression, det är Gud.

Därför vägrar vi som kristna föräldrar att vidare offra våra barn på samhällets Baals altare, till att brännas ut och brytas ner. Vi vill rycka dem ur elden och kräver våra barn tillbaka för att ge dem en chans att lära känna Jesus. Därför öppnar vi våra egna skolor — hemundervisningen.

□ Måste lyda Gud

De förordningar och regler som samhället nu satt upp stämmer inte längre med Guds moraliska rättsordning. Därför måste vi lyda Gud mer än människor och tar med frimodighet konsekvenserna och skammen som det innebär att följa vår egen övertygelse.

Uppb. 13:15–16.

Hilkka Valtamo heter en av dem som allra sist kommit in i storfamiljs- och arbetsgemenskapen på Gamla Bro.

För bara några månader sedan flyttade hon från en lägenhet i Upplands Väsby till storfamiljen i Sandvik, utanför Stockholm.

Just nu återfinner vi henne i köket på Gamla Bro. Hon har under sin utbildning arbetat i storkök förut, vilket är en tillgång eftersom hon lagar mat både till storfamiljen och till serveringens gäster. Tillsammans med Monika och Lena ansvarar hon för köket.

Redan i 12-13-årsåldern sökte Hilkka efter Gud och tyckte att hon fann honom i naturen. Den tysta lugna skogen vittnade på något sätt om att Gud fanns och att han brydde sig om människor. Tillsammans med kamrater i ett kyrkligt sammanhang var det en av ledarna som talade med ungdomarna om Gud. Ungdomarna sportade, spelade boll och hade trevligt tillsammans men en av ledarna ville ge dem mera och läste bibeln och talade om att de kunde få sina synder förlåtna. Hilkka kände att hon gärna ville veta mera om detta men för kamraterna vågade hon inte säga det fast det kändes som om hon hela tiden ville gå tillbaka för att få veta hur hon skulle få sina synder förlåtna. Hilkka visste att Gud hade en plan för varje människas liv och ville gärna få veta vad han ville med hennes liv . . .

— Jag kommer från Finland, närmare bestämt en bit från Tammerfors. Där växte jag upp i en stor, glad och ambitiös familj. Vi var sex pojkar och sex flickor. Vi blev uppfostrade för att försöka ta oss fram och visa vad vi kunde.

— Ibland längtade jag efter lite mera av värme och kärlek och jag försökte också ge det mina småsyskon. Det handlade ju bara om vad man kunde och dög till, utan jag tyckte det var viktigt med gemenskap och närhet till varandra.

— Det var kanske en orsak till att jag ofta sysslade med att ta hand om och vårda mina småsyskon. Laga mat och baka till familjen, vilket ingen av mina andra syskon var intresserade av. På något sätt ville jag ge något av mig själv och genom att ta hand om syskonen vara en samlade faktor i familjen.

— Jag stred ofta med min mor om dessa saker, tyckte att hon borde ge mera av sig själv till sin familj. Nästan i protest ville jag själv visa en annan väg, säga att det finns viktigare saker än karriär och utbildning.

□ Kallades till frälsning

Gud kallade Hilkka till frälsning och efterföljelse och även om hon inte fått så mycket undervisning om vad bibeln säger om omvändelse och pånyttfödelse så hade Hilkka en levande barnslig tro på Gud.

— Jag hade tänkt utbilda mig till hushållslärare och en sommar hade jag praktikplats i Sverige där jag arbetade

Hilka blev frälst och döpt

Gud visade på församlingens BETYDELSE

Text: Ulla Näsholm

Foto: Hans Brynte

med utvecklingsstörda.

Det var där Hilka genom Margot Tiitta kom i kontakt med Maranataförsamlingen i Stockholm.

Det var så här att en av Hilkas systrar hade blivit frälst och döpt i en pingstförsamling. På något sätt väckte det hela familjen. Det var en annorlunda slags kristendom än de var vana vid och frågorna om frälsning och personlig tro aktualiserades genom detta.

Alltnog, denna syster kände Margot och på så sätt kom de i kontakt med varandra och då också i kontakt med församlingen.

Det var ganska jobbigt att komma till Sverige som invandrare berättar Hilka.

— Därför var kontakten med Margot så värdefull och vi träffades då och då. Men när det gällde gemenskap i församlingen var det lite svårt eftersom jag var utlänning och hade lite svårt med svenskan i början av tiden här.

Tillsammans med Margot började Hilka förstå mer och mer vad bibeln säger. Och ganska snart förstod hon att hon måste döpa sig.

— Jag visste inte vad det gällde då, visste bara att jag måste följa Guds lag och vad han stadgat i sitt ord.

— Ingenting var viktigare för mig än att följa Gud och arbeta för honom. Men jag tyckte inte riktigt att jag passade ihop med syskonen på Gamla Bro. Allt var så nytt och det var så mycket jag undrade över. Jag kände mig

lite utanför och tyckte att jag inte kommit så långt på vägen som de hade gjort. Dessutom gjorde språket att jag blev lite isolerad.

Men Hilka började hjälpa till mer och mer och då oftast i köket på Gamla Bro där hon gjorde de mest fantastiska tårter, bullar, finska limpor o.s.v. I denna stora bullriga familj fann hon sig tillrätta och genom att komma med i det praktiska arbetet var det lättare att förstå och bli bekant med alla. Dessutom var det ju många fler invandrare från olika länder som Hilka träffade, bl.a. fick hon användning för sin ryska då hon träffade en student från Moskva.

Tiden gick och nu är det alltså tre år sedan Hilka kom hit för första gången och nu är hon då alltid redo att ta ett sånt steg som att sluta sitt förvärvsarbete för att på heltid arbeta för Gud.

□ Måste bryta upp

Vi kan inte låta bli att fråga: På vilka grunder tar man ett sånt steg, det måste ju bli en väldig omställning?

— Pengar har inte betytt något för mig så för den saken var det inte så svårt att ta det här steget. Men det är klart att det var ju en viss trygghet det där med arbetet att veta vad man ska göra, känna igen situationerna . . .

— Men jag hade vittnat för hela personalen och under denna tid jag varit där gett allt för arbetet. Nu kände jag att jag måste bryta upp.

— Jag måste komma vidare på Guds väg och få uppleva mera. För mig var det helt enkelt en kallelse.

— Hela tiden ville jag tjäna Gud men hittade ingen väg. Det var ingen som kunde vägleda mig och det var svårt att finna vägen ensam. Jag var ivrig, men visste inte hur jag skulle nå målet att leva för Gud och komma in i Hans vilja.

— Ibland stressar man på något sätt för att på det sättet växa fortare, men man måste lära sig att vila i Gud. Mitt största böneämne just nu är att bli andedöpt.

□ Gemenskapen viktig

Hur upplever du gemenskapen i storfamiljen här på Gamla Bro?

— Det är bra därför att man får se sina brister och vad som måste slitas bort och det gör man bara tillsammans med andra människor. Men jag har ju inte varit här så länge och inte kommit in i arbetet riktigt än, tycker jag.

Uppgiften är ju inte bara att laga mat och finnas tillhands. För det är faktiskt så att på Gamla Bro är det köket som är centralen och hjärtat i arbetet. Dit kommer man och hälsar på. Ibland får att berätta något, få råd, hjälp eller tröst och uppmuntran.

Och där har Hilka verkligen en uppgift att lysa och värma, fostra och undervisa.

forts. på sid 19

Stina Fridolfsson:

Förargelse- väckande beteende

När jag ser tillbaka på mitt liv och den uppfostran jag fått i kristen miljö, känner jag mig många gånger, rent ut sagt – förförd. Här har man hela sin uppväxttid kämpat med frågan om hur man ska finna en nådig Gud. Syndanöd, gråt och ångest. Självrannsakan, försök att förädla motiv och handlingar, ständiga misslyckanden, ständigt ältande i synd, syndabekännelse och avlösning, kamp – och åter i högmässan nästa söndag försöka ta åt sig av den mässkrudade prästens myndigt tillförsäkrade förlåtelse: "Är denna din syndabekännelse uppriktig, och begär du av uppriktigt hjärta..." osv. Och naturligtvis uppmuntrade detta mässande till fortsatt ältande över om möjligtvis mitt hjärta kunde vara tillräckligt uppriktigt för att jag skulle kunna få nåd att tro mina synders förlåtelse. Vansinne! Man hade inte en chans vända blicken från sitt eget elände och komma vidare på frälsningens väg.

□ □ □

När jag sedan verkligen blev FRÄLST, döpt, andedöpt och frigjord, så började jag ana att Gud hade berett gärningar som jag skulle vandra i – att Gud inte höll sig för god att använda mig i sin tjänst – ja, då tyckte jag livet var underbart. Livet blev värt att leva.

Efter något år så gick jag rundgång där också. Visst var det härligt med möten på torg och i lokaler, men i alla fall – på något vis ville man att det skulle hända något mera, något konkret. Jag ville vara med om sådant som apostlarna fick när de vandrade här på jorden. Under och tecken, makt och myndighet. Hela tillvaron var som

att simma i tjära, tyckte jag. Varför sker så litet av det Jesus lovat ska hända dem som följer honom?

Så kom en ny ton i förkunnelsen. Det handlade om efterföljelse enligt Apostlagärningarna. "De sålde sina jordagods..." "Ingen kallade något av det han ägde för sitt..." Då blev det gnissel i församlingsgemenskapen, vill jag säga! Det var inte måttligt vilka utfall man gjorde i Jesu namn mot storfamiljsgemenskap och egendoms-gemenskap. Och ganska många använde mycket tid och energi för att försöka bevisa att Nya testamentets förkunnelse inte är så bokstavligt menad. Men vi som med liv och lust gick in för att leva efter mönsterbilden i Apostlagärningarna började ana att vi äntligen kommit in på rätt väg för att utlösa kraftresurserna som verkar så svåråtkomliga för Sveriges kristenhet.

Hur har vi kunnat leva så fredligt?

Efterhand som vi gick in under villkoren, började man mer och mer fundera över att man som kristen i så många år kunnat leva i ett fredligt socialt mönster tillsammans med världens barn. Skolor, institutioner, arbetsplatser, fackförbund och "plikter" i samhället. När lagstiftning och praxis i olika frågor blivit alltför uppenbart gudsfientliga, då har de kristna tagit till en namninsamling eller lagt sin röst på en "kristen" förtroendeman eller något politiskt parti som värvat om "kristna värden" i kommun, landsting och riksdag.

Jag känner mig lurad. Här har man fått en uppfostran som går ut på att det kristligaste man kan göra är att

underordna sig folkviljan, vara rättsskaffens så till vida att man betalar skatt och avgifter som pålagts oss för "det allmännas" bästa. Betala trygghetsförsäkringar för att i sin ålderdom få plats på en institution. Vara solidarisk. Men naturligtvis tala om att man är kristen. Och försöka bli lik Jesus...

Genom Guds gränslösa, oförskyllda nåd, kom jag att lyssna på en profet. En som talade om vad Jesus konkret gjorde och lärde. Vad det vill säga att vara frälst i Sverige nu. Det var som att väckas ur en dvala. Plötsligt få frisk luft, vatten och mat efter att ha varit nära kvävas, törsta och svälta ihjäl. Samtidigt grämer jag mig. Halva mitt liv har blivit förspilt i engagemang för att bygga upp ett gudlöst samhälle med antikristlig struktur. Varför har jag inte kunnat förstå bibeln? Hur kan man vara så blind och förstockad, att man år efter år läser i bibeln, ber böner, umgås med troende, och ändå inte förstär vad det är att vara en kristen?

Jesus förklarade världen krig

Jesus sa ju att det är lärjungen nog om det går honom som hans mästare. Han sa att den som följer honom ska få lida förföljelse. Han sa att liksom världen hatade honom eftersom han var sanning och ljus, så kommer den att hata hans lärjungar. JESUS FÖRKLARADE VÄRLDEN KRIG! Han kom för att skapa söndring. Den frid han gav, var inte den frid som världen giver. Och vi läser i Apostlagärningarna om hans apostlar. De gick omkring och predikade, gjorde gott och botade sjuka – som Jesus. Och de blev dräpta

– som Jesus. De fick smälek, bespottelse och hån. De avrättades som förbrytare. Med lagens hjälp.

Vi var en grupp som äntligen började förstå att tron faktiskt får konsekvenser också i Sverige. Kanske i synnerhet här. Vapenvägran. Lämna fackföreningar. Vittna på arbetsplatsen. Ta barnen ur skolan. Ja, nu börjar vi äntligen förstå vad det är att följa Jesus. Och inse hur fjättrade vi är. Mentalt, materiellt och fysiskt.

Naturligtvis visste Jesu sanna vittnen – blodsvitnen, martyrer – att så fort de gick ut och proklamerade Jesu seger, så handlade det om statsförbrytelse. Den som erkände Jesus som Herre, hade ju samtidigt underkänt och anklagat dem som dömde honom till döden. De var livsfarliga för makthavarna. De uppviglade hela världen.

Ändå kan vi som kristna i vårt land lyssna till argument från den som anklagar oss så fort vi sjungit på ett torg utan att ha den här världens makthavares tillstånd. Vi hukar oss ängsligt och undrar om vi skadar "det kristna namnet" om vi går in och sjunger om Jesus på ett systembolag eller varuhusens avgudatempel utan vederbörliga makthavares tillstånd.

Världen har ju inte blivit bättre

Vem har tutat i oss att en kristen ska få gott anseende i samhället? Vad är det som gjort att kristna fått sådan ställning i vårt land att man vill ha dem med i riksdag och råd, att de får speciella favörer genom försäkringsbolag och gott renommé genom att vara medlemmar i etablerade församlingar? Den församling som blivit etablerad i samhället måste ha en allvarlig brist i gudsrelationen. Om en kristen

församling eller individ börjar räknas samhällsnyttig och få förtroendeposter i förvaltningar och institutioner, då kan han inte ha stora uppgifter i Guds rike. "Mitt rike är icke av denna världen" sa Jesus, när han stod inför sin domare. Och han blev följaktligen dömd till döden. Den ande som finns i världen nu, är inte ett dugg frommare än den som fanns för två tusen år sedan. Och denna världens furstar och våldigheter, som förkroppsligas i alla institutioner – politiska, fackliga, humanitära och kyrkliga – har i alla tider förföljt och förgjort profeter. De har som slutgiltig målsättning att utrota allt gudomligt liv från vår planet.

Och många gånger tycker man att satan och hans anhang lyckas med att "stjäla, slakta och förgöra". De tio bud Gud gav oss människor för att leva i riktiga relationer till Gud och till varandra verkar ganska överspelade. Det finns inte ett bud som vi oförbehållsamt vill böja oss under. Genom vår egen lagstiftning inte bara ifrågasätter vi nödvändigheten och riktigheten av Guds bud, vi påbjuder sådant som Gud uttryckligen förbjudit. "Och fastän de väl veta, vad Gud har stadgat såsom rätt, att nämligen de som handla så förtjäna döden, är det dem icke nog att själva så göra, de giva ock sitt bifall åt andra som handla likaså." (Rom. 1:32)

Den vackra naturen Gud skapade för att människan skulle njuta av den till hälsa både psykiskt och fysiskt, har vi genom omätligt maktbegär, med en egoism som allt snabbare driver oss mot undergång, förstört. Luf-ten är förgiftad, växter och djur tynar, lider, degenereras och utrotas. Människan blir alltmer förblindad som njutningslysten och maktgalen slav under Mamon. Lögn och korrupktion är de

maktmedel man brukar för att bygga vapenindustri, kärnkraftverk och politiska maktcentra. Allt detta, fastän man vet att man påskyndar världskatastrofen.

Staten tar alltmer över

Vi har tagit oss makt över liv och död. Abort är en rekommendabel lösning för människor i kris. Dödshjälp likaså. De som bär ansvar för barnens fostran är inte längre föräldrarna. Nej, det är viktigt att de som stiftar lagarna får möjlighet att ge oss sådana värderingar att vi får motivation följa dem. Staten ska fostra våra barn.

Staten ger bidrag för att man över huvud taget ska bekväma sig föda ett barn in i vårt hypermoderna samhälle. Staten håller med daghem, lekskola, skolor och kurser och sysselsättning, fritidsgårdar, hobbies. När inte det räcker till, så håller staten med sprit att dränka sorg och fördriva tid med. Psykiatriker, kuratorer och pastorer till att knåda de eventuella rester som finns kvar av ens själ, och läkare och apotekare, sjukhus och vårdinstitutioner för resten.

Sedan vill hymlande kyrkokristna komma dragande med Romarbrevet 13 och påstå att Paulus predikade att man ska lyda landets överhet! Varför satt i så fall Paulus så ofta i fängelse? Nej, vi behöver lära oss läsa bibeln innantill. Och tänka på våra lärare – genom hela väckelsehistorien. De som har talat Guds Ord till oss. Se hur de slutade sin levnad, och efterfölja deras tro. Vi måste ha kunskap denna yttersta tid, då satan går omkring i prästrock och citerar bibelord som skrevs för att trösta och lugna förföljda, torterade, svältande kristna, som frestades till bitterhet mot de grymma tyranner som ockuperat deras land. Vi behöver sannerligen inte börja med Romarbrevet 13 när vi ska undervisa vårt lands kristna om vårt förhållande till världens makter. Nej, här gäller det att predika dom över den fruktansvärda situation vi ser inför våra ögon: Skökan på vilddjuret, hon som jordens konungar har bedrivit otukt med. Den stora kyrkan i Sverige som bärs av statsunderstöd. Som är det största hindret för att Jesu namn ska bli ärat.

Dom över orättfärdighet och synd. Men frälsning för var och en som tror på vår Herre Jesus Kristus, han som är densamme i går, i dag, så ock i evighet. O Gud, tänd en eld i våra hjärtan som med desperat kraft märks i vårt vittnesbörd, så att människorna börjar känna helvetets eldslågor under fötterna och flyr till Jesus! Hjälp oss att

forts. på sid 19

Utanför systemet.

Jag har fått en liten inblick i verkligheten

Av Ulla Näsholm

För rätt många år sedan flyttade jag tillsammans med ett 15-tal människor in på Johannelund som ligger utanför Stockholm. Vi hade ingen utmejslad ideologi om vare sig storfamilj eller om att "ha allting gemensamt". I varje fall var det så för de flesta av oss. Det var bara så att vi tyckte det var en praktisk lösning att på det sättet arbeta tillsammans och genom att bo och leva i samma hus med gemensamt hushåll sänka våra levnadskostnader.

När man ser tillbaka på den tiden ser man, eller minns man bara en idyll. Men det var ju givetvis inte bara en idyll... Flera av dem som vi levde tillsammans med lämnade oss. Inte för att leva på samma sätt som världen, utan för att de helt enkelt var för fromma och för bra för att passa in i vår gemenskap. Det var sånt som man inte riktigt förstod eller kunde omfatta, men som gjorde väldigt ont. Det som hände svetsade i alla fall samman oss ännu mera, och fast vi slogs och grälade var vi syskon som när det verkligen gällde höll ihop och hjälpte varandra.

Några år av förberedelser följde. *Arne Imsen* samlade oss till bön och bibelstudier, tog upp olika situationer och visade oss ett historiskt perspektiv och gav oss en grund genom bibelordet och en framtidsvision att gå vidare. Sen fick vi då Gamla Bro, som vi nu haft några år.

Under den tiden var det en hel del människor som blev frälsta. Många av dem som förut varit på Gamla Bro när det var allaktivitetshus, som använt knark eller rökt hasch o.s.v., och som haft sin gemenskap bland ungdomarna på Gamla Bro, fick nu uppleva frälsning och genom den förvandling de själva upplevt, vara med och förvandla huset.

Det var torgmöten som skakade Sergels Torg och väckte många människor särskilt de som levde och hade sin tillflykt på torget.

Senare fick storfamiljen ett eget företag för att kunna försörja sig och för att kunna finansiera mission och evangelisation. Huset sattes på fötter och användes som ett evangelisationscenter för hela landet. Hotell, servering, affär med kläder och prylar etc.

Nytt ekonomiskt system

Idealiteten var stor och ungdomarna arbetade med liv och lust på och i huset. För min del var jag inte speciellt medveten om saker som rörde företagsekonomi etc. Jag var bara diffust medveten om att vi höll på att bygga upp ett ekonomiskt system som jag insåg skulle bli ett hot mot stat och samhälle.

Efterhand växte vår medvetenhet och flera frågor som en kristen måste ta upp och ta ställning till kunde nu diskuteras och ses med ett bibliskt och historiskt perspektiv.

Skolfrågan togs upp och när vi granskade historien fann vi att det var en av de viktigaste frågorna för de första kristna, men också för de första baptisterna som inte ansåg att de kunde låta kyrkan ta hand om undervisningen utan själva ville fostra och ta hand om sina barn.

Flera av föräldrarna brottades med frågan och sommaren -77 hade vi några månaders sommarskola i Malmköping som var en början och ett slags start till pilgrimsskolan, d.v.s. den hemundervisning som vi nu har.

Aldrig skall jag glömma dessa månader därför att vad jag där upplevde och anade var så fantastiskt att jag inte kan finna ord för det. Jag vill i alla fall säga att jag såg en förberedelse för en helt ny missionsepok, och jag förstod vad det skulle innebära när föräldrar tog hand om barnen och fostrade dem att både praktiskt, socialt och andligt för att de skulle kunna klara sig och motstå trycket utifrån världen.

Hemundervisning

Efterhand var det flera och flera familjer som kom efter. Många tog sina barn ur samhällets skola och började undervisa dem i hemmet. Storfamiljen fick nu en helt annan betydelse. Det blev inte svårt att hjälpas åt med barnen, fördela undervisning och försörjning och samtidigt vara rörliga så att flera fick höra och förstå att det fanns en framkomlig väg. Konferenser hölls på många platser och inspirerade till att flera tog ställning i dessa frågor och storfamiljer bildades på många platser i landet. Små, livaktiga grupper väckte en opinion som genljöd över stora områden.

Andra frågor togs upp. Det gällde vårt förhållande och vårt engagemang att bygga upp den nuvarande världsordningen. Sånt som uppfordrade och ställde oss inför allvaret i vad det innebar att vara en kristen.

Att vara kristen är ju inte att vara med i nån slags fritidsklubb, utan det berör ju varje sektor i vårt liv.

Genom närradion, som vi har på flera platser i vårt land, så har vi fått en kanal att föra ut budskapet. Människor måste få veta att det finns en framkomlig väg. Tidningarna har också medverkat till att aktualisera oss och det budskap som har förts fram.

Strid med nya vapen

Den strid vi nu har är en annan och förs med andra vapen än vad som gjordes för bara några år sedan. Vi måste försöka inse det och inte vilja mana fram gamla tider eller se dem som ett ideal. Om vi läser Nya Testamentet och då i första hand Apostlagärningarna så kommer vi att förstå något vad striden gäller.

Det gäller att avslöja ondskan och orättfärdigheten i vilka former den än uppenbarar sig.

För min del måste jag säga att jag är chockad över att uppleva verkligheten av vårt fria och demokratiska Sverige. Var finns rätten, som ju är byggd på tio Guds bud? Det som hände i Latorp, då en av våra bröder blev häktad på mycket lösa grunder eller var det som det sas i tidningen: "Vi kan inte tolerera att ett samfund bildar en stat i staten..."?!

Det måste jag säga att efter att fått en liten inblick i hur det i verkligheten är ställt med vår rättvisa och hur litet sanningen väger, då har jag förståelse för att det finns grupper som tar till desperata åtgärder för att göra sig hörda. De har inte försoningen eller någon tro som kan hjälpa dem att finna en väg. Men vi vill genom den tro på Gud vi har och den tro på att Gud är rättfärdig fortsätta att kämpa för att människor skall få veta sanningen. Sanningen, både om sig själva, det här samhället, men också om frälsningens möjligheter.

Även om striden kommer att föras med utomparlamentariska metoder är vi beredda till det för att väcka människor så att de skall kunna bli frälsta.

forts. från sid 17

FÖRARGELSEVÄCKANDE BETEENDE

profetera över detta land, så att människorna fattar att de dansar vid avgrunden, fattar att Du är världens enda hopp! Gud, hjälp oss att leva så att människorna förstår att vi älskar dig!

Det kom ett brev häromdagen. Ett brunt fönsterkuvert från åklagarmyndigheten i Karlstad. "Tjänste" var det tryckt i det hörn annars frimärket sitter. Inuti låg, för säkerhets skull i två kopior, en anklagelsehandling från åklagaren. Och strafföreläggande. Mitt namn stod där, och personnumrets alla tio siffror för att fastslå att det verkligen gällde mig. Som brottsrubricering stod "Förargelseväckande beteende". Sedan kom gärningsbeskrivningen: "Ni har fört oljud på Systembolaget".

Kan man tänka sig! Stört allmän ordning! Då behovets barn köar på Systembolaget under lördagsruschen för att köpa ut den dryck staten tillhandahåller för att övervinna helgens tristess, ska allt gå ordentligt till. Både personal och polis påpekade att vi störde allmän ordning. Medan en och annan skadeskjuten lämnade spritkön och smög sig ut. Vi sjöng och vittnade om Jesus med allt större inspiration.

Tänk att det faktiskt finns möjlighet att störa den fruktansvärda ordning som i allmänhet råder i vårt land. Med sång och vittnesbörd om Jesus. Himlasången blir oljud för världen. Men för det botfärdiga hjärtat en påminnelse om den levande vägen till frälsning. HALLELUJA! □

forts. från sid 9

MÖRLUNDA HOTELL

Efter konferensen öppnade vi servering. Det är människor som arbetar här i Mörlunda som kommer och äter hos oss. Ett mycket bra sätt att nå ut med budskapet tycker vi. Samtidigt som de stillar hungern så får vi så ut Ordet genom musik och tidningar.

Ja, det går en dag i taget genom Guds stora nåd. Kom ihåg oss i Småland i era förböner! Vi är så beroende av er alla.

Storfamiljen i Mörlunda genom Maja

PS! Vi som bor här för tillfället är Maja och Peter Ögren, Åse Thörnqvist, Elisabeth Karlsson (från bygden), Inger Noren, Anette Näsholm, Katrin Dahlberg, Jana Karjalainen, Gert Larsson och Dickran Demir.

forts. från sid 5

MOT EN NY FÖRSAMLINGSORDNING

kan innebära för oss. Vi har hyresbidrag, barnbidrag, vårdbidrag, studiebidrag, arbetslöshetsbidrag m fl bidrag. Ett faktum är att vi bygger upp vårt liv till stor del på bidrag från staten.

Samtidigt med bidragen reduceras emellertid den enskilda initiativet. Vi kommer in i solidaritetskonflikter och tvingas ofta handla på ett sätt som strider mot vår övertygelse. Det lär finnas 400 000 arbetslösa just nu i landet. Om vi ville, skulle vi kunna bli av med hela arbetslöshetskomplexet redan nästa vecka, men det vill vi inte. Vi skulle också kunna bli av med hela sprit- och drogmissbrukskomplexet inom 14 dagar men vi vill inte därför att det skulle tvinga oss att ändra hela den ekonomiska ordningen. Det accepterar vi inte därför att det skulle innebära att många med nödvändighet skulle tvingas sänka sin standard.

Samhällsektorn utvidgas alltmer samtidigt som den privata sektorn blir allt mindre. Skatterna stiger och tenderar bli rena konfiskeringen. De kristna ac-

Nytt år 1980!

Prenumerera

NU!

TRYCKKOSTNADERNA av Midnattsropet har stigit med rasande fart, och vi har inte klarat av våra kostnadsramar. Snart har vi inget val. Vi måste helt enkelt trycka själva. Vi räknar med en övergångstid under ett år, då det kommer att även fortsättningsvis vara svårt hålla tider för utgivningen. Den här övergångstiden har redan varit alltför lång, men vi hoppas på fortsatt förståelse och stöd från våra läsare till att bygga ut vårt tryckeri.

TILL SIST ett par förslag till hur Du konkret och omedelbart kan hjälpa oss. Betala in prenumerationsavgiften för 1980! Den är fortfarande 45:-/år. Det underlättar väsentligt förberedelsearbetet för kommande nummer.

Inbetalningskort medföljer i detta nummer!

cepterar ändå att på något vis följa med i utvecklingen, därför att de har inte med någon framgång lyckats hävda sin integritet. De har blivit offer för en utveckling, som de borde ha hejdat på ett mycket beslutsamt sätt redan i ett tidigt stadium. Nu är det för sent. Man kommer inte att klara av någon djupgående omställning. Det kan på sin höjd bli några obetydliga marginella förändringar, men det är betingat av taktiska skäl och av eventuella opinioner i samhället.

forts. från sid 15

HILKKA VALTAMO

Tanken på att bli hushållslärare får bli verklighet på Gamla Bro i Pilgrimsskolan där både yngre och äldre kan få undervisning i hur man gör en sås eller sallad eller hur man bakar en tårta.

Hur ser du på framtiden?

— Jag vet egentligen inte mycket om framtiden. Ibland tycker jag att det är konstigt att jag är här, men jag ser och förstår att det är Guds ledning. Jag har velat undervisa i hushåll och också velat vara en missionär. Jag har tänkt mycket på Ryssland och därför valde jag att läsa ryska i skolan.

— Jag ser tiden här som en förberedelse för andra länder och andra platser.

— När man är kristen spelar det inte så stor roll var man är och var man har sin uppgift. Men genom att anpassa mig i Sverige med de svårigheter jag haft här tror jag att det kan vara bra inför framtiden och de problem man kan möta om Gud leder mig till andra platser för att leva och verka för honom.

forts. från sid 3

CHRISTINA IMSEN

— Fastän jag gått hemma har jag inte förlorat någonting. När barnen är små är de visserligen väldigt krävande, men när de sedan växer upp, ger ju barnen en något i gengäld. Det blir en gemenskap som jag tror bara kan baseras på det man upplevt tillsammans i hemmet. Jag tror inte man kan leva på tillfälliga små stunder tillsammans, utan det krävs mer än så, tror jag. Föräldrarna måste få mogna tillsammans med sina barn i hemmet. Om alla föräldrar gjorde likadant skulle det kanske bli kaos under en övergångstid, men det skulle säkert ge oss ett medmänskligare samhälle.

— Jag skulle till sist vilja tillägga och poängtera att Jesus Kristus är världens enda hopp. Han är samhällets enda räddning och han är också den enskilde individens enda räddning.

forts. från sid 7

FRAMTIDEN . . .

inriktningen av skolan som sen fortsatte och tog form i mitten av 50-talet. Först idag ser man resultaten av detta. Vi ser utslagningen. Kallt räknar man med att en viss procent av ungdomarna skickas vidare till skräphögen. Det ingår i kalkylen. Vad är det man vill åstadkomma? Jo, man vill forma människan på ett sånt sätt att hon passar in i ett totalitärt system och förverkliga ett socialistiskt "demokratiskt" ideal.

Men det räcker inte bara med att syssla med de ting man har runt omkring sig, man måste också förändra människan på ett sånt sätt att hon tänker, handlar och gör på ett sätt och i en riktning. Detta är något oerhört. Man ser kanske bara det positiva och tycker att det ser bra ut, när man läser på papperet. Men det finns saker och ting som man inte kan utvärdera på det stadiet när man bestämmer sig, utan först efteråt ser man vilka, negativa, psykiska och känslomässiga följder det får.

Varför är var tredje sjukling idag en psykiskt sjuk människa? Det byggs fler psykiatriska sjukhus än kroppssjukhus. Det måste finnas en orsak till det. Det beror på den inriktning livet tagit i Sverige. Men det kusligaste av allt är trots allt de kristna människornas delaktighet. Ingen enda av oss kan frita oss från ansvaret, utan vi är alla medskyldiga till denna oerhörda utveckling.

Vad kan futurologerna göra

Jag tror inte att framtidsforskarna orkar skaka om folken. Men det finns en sak som kan förändra en nations liv på ett drastiskt sätt, och det är väckelse.

Då är frågan: Hur får man väckelse? Det måste bli nästa fråga om väckelsen är svaret.

Det är ingen lätt fråga. Det handlar om att tro, lyda och handla — där har vi väckelsens början. Att man tror på Guds ord, och att trons lydnad blir upprättad och människor börjar handla i överensstämmelse med Guds eget ord, är bör-

jan. Vad sker när gudslivet börjar förkroppsligas i en grupp människor? Då blir det på samma sätt som det var på apostlarnas tid och alltid har varit i väckelsestider. Det behövs inte en bred massa som grund för att åstadkomma förändringar. Det räcker med en liten grupp människor som blivit gripna av Guds eld i sitt hjärta. Det förändrar den andliga atmosfären. Det börjar där. När människor börjar förkroppsliga Guds liv, som ju går i motsatt riktning än den världen har, då är det klart att det måste bli kollisioner, konflikter och sammanstötningar. Men det leder fram till att människor får se gudslivet uppenbarat i andra människor. När människor får se detta gudsliv mångmultiplercerat i en församling, i en väckelserörelse, så är det klart att samhället reagerar, positivt eller negativt.

Men om det nu är så enkelt, varför sker det då inte mera? Jo, det beror på det här märkliga; människan VILL inte gå hela Guds väg. Hon följer med en bit som hon kan acceptera och där hon inte störs i sina beräkningar och där hon får leva sitt eget liv. Detta med möten, gudstjänster och frälsning blir bara en liten del, istället för att det blir en livsuppgift. Människan är ju inte bara kristen på möten utan hennes tro måste genomsyra hela hennes liv, inom alla områden.

Ensidiig syn

När vi ser på väckelserörelserna, ser vi ganska ensidigt. Vi ser det som sker först, människor blir frälsta, kommer till tro på Gud, blir döpta i vatten och döpta i den helige Ande. Det är ju underbart. Vi beräknar väckelsens storlek efter hur många som blir frälsta. Men det är ju bara en del av väckelsen. Allt vad de här människorna, som tar emot Jesus och gör erfarenheter av det nya livet, måste ju kanaliseras på något sätt. Frågan är då till vilket område kraften och härligheten skall ta vägen. Vart skall inspirationen kanaliseras.

Skall vi göra på samma sätt som man gjort tidigare — bygga upp vår egen tillvaro och höja levnadsstandarden, eller på nytt använda det vi fått av Herren.

Jag menar: När vi upplever Guds välsignelse är det inte bara på ett område utan praktiskt taget i allting. Förstår

vi då att använda de medel och de resultat som Gud ger oss och omsätta dem igen, eller använder vi dem för eget bruk för att bygga upp vår egen tillvaro?

Petrus sade, att himlen måste behålla Jesus intill de tider som Gud har bestämt då allt skall bli upprättat. Vad är det som skall bli upprättat igen? Det är ju en fråga man kan ställa sig, men om man ser från Petrus synpunkt så gällde det i första hand att riket skulle upprättas. (jfr 1:6).

Gud börjar med pånyttfödelse

Riket är ju inte bara Israels angelägenhet. Det är hela jordens angelägenhet. Det är jordens sabbat det handlar om. Riket betyder att Gud skall visa sin möjlighet att styra och leda den här jorden. Det måste vara något fantastiskt. Vi kan försöka praktisera alla filosofier och mönster som finns men alla faller de ändå platt till marken. Gud börjar med ett pånyttfödelsens under. Hela världen föds på nytt — då kommer det nya riket med nya förutsättningar och Herren Jesus är konung över hela jorden. (Matt 19:28, Sak 14:8).

Det tragiska är, att de kristna använders samma metoder som man använder i världen för att forma och reformera samhället. Det håller aldrig. Gud har satt oss i den här tiden för att vara med och upprätta det som har brutits ner under generationer. Att upprätta är att föra fram evangelium precis som det står, ett klart rent entydigt evangelium som kan bli till frälsning och förvandling för individen. Vi ser att den enskilda människans förvandling också blir en grupps förlossning och befrielse från världssammanhanget.

80-talet ligger framför. Frågan är hur vi skall använda våra resurser.

Vi har bara sett en liten del av det här som håller på att växa fram i samhället idag på olika nivåer. Det gäller fackföreningsrörelsen, skolan och många andra saker som mer och mer kräver människornas fullständiga lojalitet och tillbed-

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen. Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—. Lösnummer 3:—. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D.v.s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering
PILGRIMSBODEN
PILGRIMSHEM, gästrum
KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen . . .
Tel. 08/21 55 87
(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Eftr. AB, Örebro 1980

jan. Utvecklingen kommer att gå vidare naturligtvis. Jag tror att vi har en väldigt kort tid kvar innan Jesus kommer igen. Det är därför väsentligt vilket perspektiv vi har.

Vi läser om Mose:

— En profet skall Herren Gud låta uppstå av edra bröder, en som är mig lik . . .

Snart börjar det stora uttåget

Vad var det som var så typiskt för Mose? Vad tänker vi på? Vi tänker på uttåget ur Egypten, ökenvandringen. Jesus är vår Mose som har fört sitt folk ut ur världen. Han är vår Herde och vår ledare. Uttåget ur världen kommer snart.

Då är frågan om vi likt Israels folk kan förbereda oss för uttåget. Det skulle ske med hast. Människorna satt där förberedda med manteln omgjordad kring sina länder, en stav vid handen och med brödet framför sig. De var beredda till uppbrott och uttåg.

Vi ser att riket håller på att bli upprättat, samtidigt som vi ser saker och ting som är negativa och svåra att förstå. Ser vi gudsordet, förstår vi ändå att uttåget är nära förestående.

Låt oss hjälpas åt, bedja för varandra och hjälpa varandra så att var och en av oss kommer vidare på vägen. Låt oss inte lägga stenar i vägen för varandra, utan vara med och leda Guds folk vidare framåt.

Frågan är hur vi värdesätter friheten?

Det betyder ju inte att allting blir enkelt och utan problem. Tvärtom, det blir massor av problem. Hur lät det bland Israels barn när de tågade ut ur Egypten? Hur många hade tro för att det här skulle gå vägen? Hur kände sig folket på knappt två miljoner, när de stod vid kanten till Röda Havet och fick höra rykten om att egyptiska hären låg alldeles i bakhasorna?

Då hörde man: "Varför har du fört oss hit för att vi skulle dö här. Det hade varit bättre att stanna kvar i Egypten . . ." Naturligtvis. Dö på det här sättet.

Det hade varit lugnare och tryggare att stanna kvar i Egypten, men då hade man också varit kvar i slaveri och förnedring. Guds folk är inte ämnat att leva i förnedring och slaveri, utan skall vara ett fritt folk som kan tjäna Herren.

Det gäller för oss att vi har inriktningen klar, att vi ser vart vi är på väg, att vi har riket i sikte och att vi är med och hjälper varandra, beder och lotsar varandra framåt för att göra nya erfarenheter och kunna bli ett folk som kan stå för gudsordet, få det förkroppsligat och synliggjort. Det finns ingenting bättre, trots allt, än att vara i Guds vilja och uppleva Guds välsignelse i sitt liv.

forts. från sid 9

SKOLKONFERENSEN

som gäller barnen. Det är inga oandliga frågor, påpekade hon och vi måste hjälpa och stödja varandra.

På väg ner till källaren för att hämta mat och förbereda middagen hämtades Maja in för att delge oss sina erfarenheter.

— Nog kan man som mamma vara orolig, men vi är glada över att få gå Guds väg och kunna dra upp gränser. Vi är faktiskt fångade i ett felaktigt förhållande till stat och samhälle. Det som förr betraktades som fel och onormalt är idag en merit . . .

Nu har jag avsiktligt tagit fram mödrarna och vad de hade att säga. Dels för att det är väsentligt vad de sa, men också att de sa. Dels är jag kvinna och ser kanske lite känslösamt på de här frågorna. Det gäller skolan, mödravården och familjerådgivningen, allt måste ske inom storfamiljens ram. Nu fattades också ett beslut att själva ta hand om en del av den förebyggande barnvården och också bereda möjlighet för mödrarna att föda barnen i hemmet.

Som barnmorska har jag en del följt debatten om hemförlossningar. Många

har ju propagerat för att få föda hemma, då de upplevt sjukhusmiljön som fientlig, kall och opersonlig. Det var också vad mammorna framförde som synpunkt under konferensen. Flera berättade om sina erfarenheter och känslor inför kontakten med mödra- och barnavårdscentraler, i stort kan det väl bäst sammanfattas som Peter Ögren uttryckte det:

— Vården är ju faktiskt en förmån som vi har, och den skall vi slå vakt om, men vi skall också kunna slå vakt om vår personliga integritet . . .

Många av undersökningarna kan vi hjälpa varandra med. De sjuksköterskor, barnmorskor och barnsköterskor som finns i gemenskapen, kan på olika sätt ställa upp och vara tillgängliga för att hjälpa storfamiljerna med olika problemställningar

Det är ett fantastiskt steg som tagits och ett svar på många frågor jag brottats med när det gäller storfamiljen och relationerna till varandra.

— Vi har övergivit världsordningen och kommit in i församlingsordningen. Därför måste församlingen få sin egen identitet och sina egna uttrycksmedel. Samlevnadsformerna måste utvecklas och byggas upp enligt ordet.

Det sa Arne Imsen och vi kände att vi måste fortsätta på samma väg som vi börjat och att vi nu kommit ytterligare en bit framåt.

forts. från sid 11

VAD HÄNDER . . .

sekvenser för både barnens och föräldrarnas rättsställning, menar föräldrarna. Skyldighet att i alla lägen anlita samhällets institutioner, ger inte barnen någon starkare rättsställning. De utlämnas bara till exploatering av andra krafter, till vidlyftiga sociala experiment o dyl. Peter Ögren beskrev situationen så här som han upplevde det.

— Vi förklarade en gång för några särskilt överlägsna vårdtjänstemän att det var vi som avgjorde när vi behövde hjälp med barnet och vem vi skulle konsultera. Det ledde till att en läkare ringde upp i fullt vredesmod och hotade att komma och med myndigheternas hjälp hämta barnet

Det är fara, menar föräldrarna, att vi med den nya agalagens hjälp och i ett missriktat nit håller på att få ett omfattande spioneri- och agentsystem som framför allt drabbar kritiska och misslagliga grupper i vårt samhälle.

Arne Imsen har sagt om den nya lagen så här:

— Är det verkligen så att omsorgen om barnen är drivkraften bakom förbu-

det mot aga? Förmodligen inte? Då hade man på ett kraftfullare sätt tagit itu med de verkliga orsakerna till barnmisshandeln, nämligen vår konstlade livsstil och framför allt spriten, som förstört många hem. Men det gör man inte! Avsikten är att skapa avsky mot själva uppfostringsmetoden och ett massivt opinionstryck mot föräldrarna. Vad samhället vill är att få vårdnadsrätten om barnen. Med hjälp av agaparagrafen bearbetar man människorna så att samhället skall få större möjligheter att ingripa i hemmen.

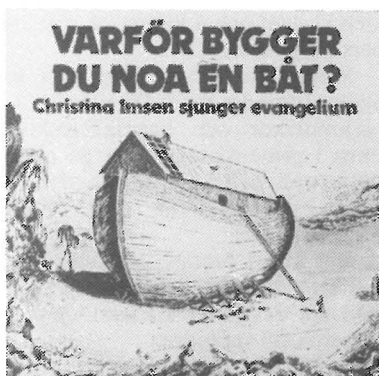
Det finns bara ett sätt att hävda föräldrarnas rätt och förhindra att barnen blir offer för den byråkratiska vårdapparaten, menar föräldrarna, och det är att skapa en egen sorts barna- och mödra-vårdscentral, som inte har institutionskaraktär men dit ändå föräldrarna kan vända sig med sina frågor och behov.

Det är oacceptabelt att mödrarna skall bli misstänkliggjorda och trakasserade bara för att de tillhör Maranata, menar de samlade föräldrarna. Vi har räckligt många och duktiga sjuksköterskor, barnsköterskor och barnmorskor för att vi skall kunna ordna saken själva.

Så inom en inte så lång tidsperiod lär även den första hemförlossningen äga rum, om man skall gå efter stämningen bland mödrarna på Mörlunda Hotell.

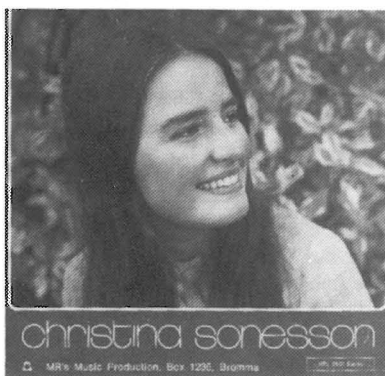
Gustaf Jillker

Christina Imsen sjunger på LP och kassett

MRL 2110 Stereo
CHRISTINA IMSEN sjunger:

Varför bygger du Noas båt / Härlighe-
tens morgon / Då Jesus från Nasaret /
Vid älvarna i Babylon / Snart en morgon
bryter fram / Finns det kraft / Hur un-
derlig är du / Gränslösa frälsning / I ti-
dens aftonskymning / Pilgrim som är
på väg.

MRL 2102 Stereo
CHRISTINA IMSEN sjunger:

Pilgrimens längtan / Men om du kom
just nu / Kommen till mig / I glans och
i ära / Om jag ägde allt / O, rena mitt
hjärta / Se, det väller fram en flod / En
gång jag levde utan frid / När morgo-
nen kommer / Jag kan aldrig, aldrig
glömma / Mannen Jesus / Ej jag räds.

MRL 2106
**CHRISTINA tillsammans med
Rut-Mari och Irene Dahlberg**

Om du förstod / Vi går hand i hand /
Kristallhavet / O, härliga dag / Vägen,
sanningen och livet / Ovärdig / Jesus
är vägen / Maria Magdalena / Guda-
sonen / Försent, försent.

Pris 35:—/st för skiva eller kassett.

Finns att köpa i **STOCKHOLM**: Gamla Brogatan 27. **ÖREBRO**: Järntorgsgatan 7. **KUMLA**: Trädgårdsgatan 1. **KARLSTAD**: Västra Kanalgratan 3. **NORSJÖ**: Åkargatan 1.

Beställ från **KLARA TONER**, Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/235 230.

MIDNATTSROPET 1980

Prenumerera till dig själv eller andra!

Jag prenumererar på Midnatts-
ropet och betalar när inbetal-
ningskortet kommer.

☐ kvartal 12:—
☐ halvår 23:—
☐ helår 45:—

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr/adr: _____

Tel: _____ / _____

GÅVA:

☐ Jag vill gåvoprenumerera till:

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr/adr: _____

Tel: _____ / _____

Debetera mig: Namn: _____ Bostad: _____ Postnr/adr: _____

Orderadress: **MIDNATTSROPET**, Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/235 230

● **JÖNKÖPING**
98,5 MHz
Tis-fre kl. 20.00–21.00

● **GÖTEBORG**
94,9 MHz
Ons kl. 22.00–23.00
Fre kl. 19.30–20.30

● **KARLSTAD**
92,2 MHz
Mån kl. 18.45–19.00
Ons, tors kl. 19.15–20.15
Tor kl. 21.15–21.30
Sön kl. 10.00–10.15

● **STOCKHOLM**
88MHz
Tis, tor kl. 08.30–08.45
kl. 20.30–21.00
Ons kl. 23.00–24.00
Fre kl. 19.30–20.00
Lör kl. 22.30–23.00

● **JÄRVA**
91,2 MHz (Sthlm nordv.)
Mån, fre kl. 20.00–21.00
Sön kl. 22.00–23.00

● **SANDVIKEN**
89,9 MHz
Tis, tor kl. 19.00–20.00

● **KUMLA**
94,3 MHz
Mån, ons, fre kl. 20.30–21.30
Tis, tor, lör kl. 10.00–11.00

Stöd radiomissionen pg 49 14 21 -4.

RADIO MARANATAS

bästa program på kassett

☐ **Religionsförföljelse 45:—** (tre intensiva entimmesprogram)

☐ **Del I Häxpressen.** Handlar om presstetik och pressen som förföljare. Samtal med f d journalister, historiska tillbakablickar, reportage, satir och framtidsvision samt om Expressens chefredaktör Bo Strömstedt.

☐ **Del II Autentiska historiska rättegångsprotokoll har dramatiserats i tre korta laddade scener.** Intervjuer med advokat Lennart Hane, pingstpastor Björn Donnobauer, Hare Krishna-ledaren Jörgen Sundvall och Arne Imsen.

☐ **Del III Fördjupar problemet med myndigheterna som förföljare.** Medverkande: Pastor Björn Donnobauer, Järfälla Pingstförsamling, missionsföreståndare David Lagergren, Sv. Baptistsamfundet och Arne Imsen.

☐ **Den kristne och värnplikten 45:—** (tre entimmesprogram)

☐ **Del I Ställer frågan: Vad handlar värnplikt om och kan en kristen delta.** Dramatiska citat från Per Anders Fogelström, Jan Fridegård och Erik Maria Remarque. Intervjuer med en f d dansk motståndsmann och en värtalig totalvägrare. Många sånginslag med Ulla Christensen.

☐ **Del II Fyra kristna med olika synpunkter på värnpliktsfrågan intervjuas:** Pastor Björn Donnobauer, Erik Gunterberg, Ulf Smedberg och Gunno Andersson.

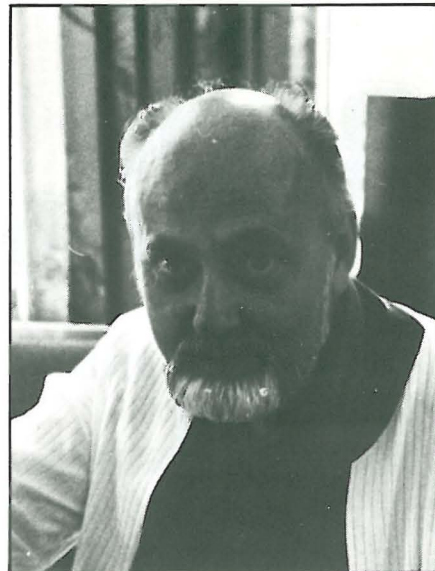
☐ **Del III Arne Imsen granskar värnplikts- och försvarsfrågan från bibliskt djupperspektiv och redogör för sin egen utveckling i denna svåra fråga samt berättar från krigstidens Norge.**

Kryssa för din beställning, och skriv ditt namn och din adress till höger, och sänd in annonsen. Du kan också ringa in beställningen till Sofi Dahlberg, Klara Toners Orderavdelning, Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/235 230.

Namn _____
Adress _____
Postnr/Postadress _____
Tel.-nr _____

Livet i Gud – det dyrbaraste som finns!

Av Alf-Ivar Jonsson

Käre vän! Jag vänder mig till dig som kanske är trött och stappande, kanske allmänt slö eller missmodig. Du känner dig kanske misslyckad och eländig. Kanske bekänner du dig frälst och är med i mötena. Hur är det egentligen med ditt personliga gudsförhållande?

Jag vill rikta mig just till dig. Hjälparen, den helige Ande, kan gripa in i just dina förhållanden. Anden vill leda oss till gemenskap med Gud i Jesus Kristus. Han är alltid den närvarande personen som vill bo i dig och mig, om vi vill lyda Jesus.

I Jesaja 52 står det:

”Huru ljuvliga äro icke glädjebudbärarens fotsteg, när han kommer över bergen, för att förkunna frid och frambära gott budskap och förkunna frälsning, i det han säger till Sion; Din Gud är nu konung.”

Bergen måste besegras

Det står att ”glädjebudbäraren” kommer över bergen. Det är dina ”berg” som måste besegras i enrum med Gud. Gå in i din kammare . . . Det behöver du inte göra i första hand med många andra. Du måste lära dig att intaga ett personligt umgänge med Jesus – du och Jesus, halleluja.

Du är ansvarig inför Gud att som kristen vara hans budbärare, att med glädje leva för honom och därmed bli hans budskap i tiden. Hjälparen vill hjälpa dig över.

Det står så underbart om ”glädjebud-

bäraren” att han kommer över bergen. Han hade besegrat sin egen tröghet och trötthet, gått in i sin kammare i bön och tacksägelse till Gud och vunnit seger och förnyelse. Han hade besegrat bergen. Därför var han glädjens budskap. Bön är ingenting besvärligt. Tvärtom är det absolut din och min största förmån som människa att få hänge oss i bön till Gud.

En dag tog Jesus med sig Petrus, Jakob och Johannes upp på ett berg för att bedja. Jesus förvandlades (förklarades) där inför deras ögon. Ansiktet och kläderna som Jesus bar, blev skinande vita. Två män till, kom tillstådes ifrån den eviga världen. Det var Moses och Elias. Också de visade sig i härlighet och de talade om Jesu förestående bortgång (försoning). Ur skyn kom en röst som sade: ”Denne är min Son den utvalde; hören honom.” (Luk 9:28–36).

Lärjungarna var påtagligt trötta. Ja, de var förtyngda av sömn. När de sedan vaknade, såg de all den härlighet som Gud uppenbarat på berget. De blev så överväldigande glada, att de började prata i munnen på varandra om att bygga hyddor och bosätta sig på berget. Ja, tillsammans med Jesus kunde de nog bosätta sig var som helst. Dit han gick, ville de alla följa efter . . .

Tillsammans med Jesus besegras bergen. Du blir där förvandlad och får vägledning och anvisningar. Men man måste lyda de råd och direktiv som ges, i annat fall är det meningslöst att begära att Gud skall uppenbara sig enbart för våra själviska syften.

Vi är andevarelser i allra högsta grad.

Därför måste våra kontakter med den ”andliga världen” vara ärliga och uppriktiga. Vi måste tillbedja i ande och sanning.

Sanningen gör oss fria

Tacka Gud för blodet och bed till Fadern i Jesu namn! Då får du kontakt. Livet i Gud är det dyrbaraste vi äger. Därför måste vi vårda oss om vår andliga hälsa. Du vet ju hur vi vårdar vår kropp, för att inte tala om de timliga omsorgerna. Dessa omsorger, som bibeln varnar för, symboliseras av törnena. Fullt legitima tinga kan förkväva det liv som Jesus är upphov till.

Här är Guds väg för att få oss med i hans gemenskap. Gud har en plan för vårt liv. Han vill att vi skall övervinna alla slags svårigheter. Livets helige Ande börjar då ett nytt livsverk inom oss. Vi blir fyllda av hans kärlek och inspireras till livskontakt med behovets barn. Vi får kraft utöver vår egen förmåga. Anden gör oss kloka. Anden ger oss mod. Sanningen (läs din bibel ofta!) gör oss fria och kampen ger styrka.

Nu börjar Gud verka i både vilja och gärning. Målsättningen är en gudsmänniska, fullt färdig (lärd), väl skickad till allt gott verk. Ja, även om vi inte, du och jag, når fram till detta mål att bli fullt skickliga att tjäna Jesus, så är ändå detta Guds målsättning.

Genom bön, tro, lydnad och efterföljelse når vi en dag det himmelska målet. Halleluja och amen!

Petrus svarade dem: ”Gören bättring, och låten alla döpa eder i Jesu Kristi namn till edra synders förlåtelse; då skolen i såsom gåva undfå den helige Ande. Apg 2:38

”Men när den helige Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft och bliva mina vittnen, både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och sedan intill jordens ända.” Apg 1:8

”Dock, när Hjälparen kommer, som jag skall sända eder ifrån Fadern, sanningens Ande som utgår från Fadern, då skall han vittna om mig.”

Joh 14:26